

SCHRIFTELIJKE REACTIE

OP

CONCLUSIE D.D. 20 MAART 2007

VAN ADVOCaat-GENERAAL MR. MACHIELSE

ERNEST JACOBUS JOHANNES LOUWES

tegen

HET OPENBAAR MINISTERIE

HOGHE RAAD DER NEDERLANDEN
TE 'S-GRAVENHAGE

GRIFFIENUMMER
02057 / 06 H

RAADSMAN: G.G.J. KNOOPS
TE AMSTERDAM

Inhoudsopgave:

- I Preliminaire opmerkingen**
 - 1.1 Nieuwe deskundigenrapportages van hetzelfde instituut dat de aan de veroordeling ten grondslag liggende hypothese creëerde.**
 - 1.2 Heropening op grond van rechtsstatelijke beginselen:**
 - 1.3 Onjuiste uitleg verdedigingsargumenten: geen belastende gegevens**
 - 1.4 Geen “meningen of overtuigingen”**
 - 1.5 Negen nieuwe feiten**
 - 1.6 Gepresenteerde nova dienen te leiden tot vrijspraak**
- II Ad weergave bewijsvoering door AG**
- III Nieuwe feiten of “bekende onzekerheden”**
- IV Ad Eerste onderdeel herzieningsaanvraag**
- V Ad tweede en derde onderdeel herzieningsverzoek**
- VI Ad vierde onderdeel**
- VII Ad Vijfde onderdeel; de piekenprofielen**
- VIII Ad Eerste aanvulling op het herzieningsverzoek**
- IX Ad Tweede aanvulling op het herzieningsverzoek**
- X Nieuwe feiten aangaande (de weerlegging van) het telefoongesprek 23-9-1999**
- XI Nieuwe feiten ten aanzien van de blouse: nieuw onderzoek door deskundige Biemans naar aanleiding Conclusie AG**
- XII Non-waarde Y chromosoom onderzoek als subsidiair verweer**
- XIII Ad rapport oriënterend vooronderzoek**
- XIV Nader onderzoek door Hoge Raad ex. art. 460, 465 en 466 Sv.**
- XV Conclusies: de non-validiteit van de waarschijnlijkheidsuitspraken van het NFI**

1. De verdediging brengt hierbij in de zaak van de heer Louwes als schriftelijke reactie op de Conclusie van Advocaat-generaal mr. Machielse van 20 maart 2007 het volgende naar voren, dit aan de hand van het overzicht zoals in de inhoudsopgave opgenomen. Tevens zal met een aantal deskundigenstukken geschreven in reactie op de Conclusie worden aangetoond dat deze op een groot aantal onderdelen getuigt van een onjuiste lezing van de feiten.

I Preliminaire opmerkingen

1.1 Nieuwe deskundigenrapportages van hetzelfde instituut dat de aan de veroordeling ten grondslag liggende hypothese creëerde.

2. Alvorens de Conclusie van de Advocaat-generaal op een aantal specifieke onderdelen te bespreken, wordt in deze paragraaf een aantal preliminaire beschouwingen gegeven waaruit blijkt dat de Conclusie uitgaat van een onjuiste lezing van de feiten en de argumenten van de verdediging.
3. Op de eerste plaats kan worden vastgesteld dat onderhavige zaak daardoor wordt gekenmerkt dat de onderhavige herzieningsaanvraag inderdaad (zoals de AG onder 1.8 aangeeft) is gebaseerd op het oordeel van deskundigen. Het bijzondere van deze zaak is nu juist (en dit wordt in de Conclusie over het hoofd gezien) dat een groot aantal van deze deskundigenoordelen – waarin evidentelijk wordt getuigd van een andere opvatting omtrent de waarde van biologisch sporenmateriaal – afkomstig is van hetzelfde instituut, waarvan eerdere rapporten ten grondslag lagen aan de veroordeling van verzoeker. Het gaat hier immers om het NFI waarvan het oordeel (de zogeheten tweede hypothese) leidde tot de veroordeling terwijl dit instituut in rapportages die eerst in 2006 beschikbaar kwamen door middel van het zogehete vooronderzoek, met andere inzichten kwam die de aannames uit 2003/2004 in een geheel ander perspectief plaatsten.
4. Indien zich een dergelijke situatie voordoet, zoals hier aan de orde, kan niet worden gezegd, zoals de AG in punt 1.9 aanvoert, dat hier alleen sprake zou zijn van “*bij het hof reeds bekende onzekerheden van forensisch bewijs...*”. Aangetoond is dat de zeven aan de tweede hypothese (welke uitgaat van de aanname dat de contactsporen

dadersporen zouden zijn) ten grondslag gelegde aannames van het NFI het merendeel op grond van rapporten van ditzelfde NFI uit 2006 geheel worden ontkracht. Onder deze omstandigheden gaat het dus om meer dan alleen “bekende onzekerheden”, die reeds bij het hof bekend zouden zijn geweest.

1.2 Heropening op grond van rechtsstatelijke beginselen:

5. Op de tweede plaats gaat de Conclusie eraan voorbij dat blijkens het gevoerde pleidooi ter toelichting op de revisieaanvraag van 15 november 2006, de verdediging een principieel punt bij uw Raad aan de orde heeft gesteld, verband houdend met de juridische status van het rapport voortkomend uit het oriënterend vooronderzoek van het College van PG's.

6. Hieromtrent is bij pleidooi op pagina 4 expliciet het volgende aangevoerd:

“4. De bespreking van de ontwikkelde nova in het herzieningsverzoek vormen een belichaming van deze wetenschappelijke onderzoeksresultaten. Alvorens hierop nader in te gaan, zijn de volgende twee vaststellingen van justitie zelf van belang voor ook dit herzieningsverzoek:

(i) Ten eerste het College van Procureurs-generaal heeft in januari 2005 (moet zijn januari 2006: GJK) een nieuw onderzoek gelast in de Deventer Moordzaak. Op pagina 10 van dit rapport leest men als reden voor deze opdracht: “Tegen deze achtergrond is de centrale vraag of L. mogelijk ten onrechte is veroordeeld in de Deventer Moordzaak.” (zie productie 6)

(ii) Ten tweede, in het rapport van het College van 12 juni 2006 wordt op pagina 112 als conclusie opgenomen: “De conclusie van het oriënterend vooronderzoek is dat niet is gebleken van feiten en omstandigheden die, als ze destijds aan het OM en de rechter (mijn onderstreping GJK) bekend zouden zijn geweest, tot een ander oordeel, zijnde de veroordeling van L., hadden kunnen leiden.”

5. Kennelijk bestond aan het begin van dit onderzoek ook voor het OM twijfel ten aanzien van de juistheid van de veroordeling. Echter, rechtsstatelijk en strafvorderlijk kan het OM niet voor de strafrechter spreken. Zo min als de Nederlandse media, de burger, het notariaat en evenmin het NFI zelf. Toch is dit laatste gebeurd.

6. *Rechtsstatelijk ligt hier al een grond tot heropening: nu het College eenmaal ‘ja’ heeft gezegd tegen een vervolgonderzoek, moeten deze resultaten door de feitenrechter getoetst worden nu het OM niet voor die rechter kan spreken. Toch doet het een uitspraak over wat die feitenrechter destijds zou hebben beslist.”*
7. Vastgesteld moet worden dat de AG in zijn Conclusie onder 1.20 hier slechts zijdelings op in gaat, terwijl dit aspect nu juist een fundamenteel aspect raakt dat op zich reeds tot een verwijzing naar de feitenrechter dient te leiden. Dit geldt temeer nu de AG onder 1.20 erkent dat de Hoge Raad alsook de AG de bevoegdheid heeft de in het kader van het oriënterend vooronderzoek naar voren gekomen nieuwe rapportages, te gebruiken bij de weerlegging van een herzieningsaanvraag. Daarmee zou inderdaad een onderzoek worden toegelaten dat nimmer eerder voorwerp is geweest van een feitelijke toets door de feitenrechter hetgeen nu juist in strijd is met de beginselen die door de aanvrager bij pleidooi aan de orde zijn gebracht, waaronder ook artikel 2 van Protocol 7 behorend bij het EVRM (het recht op behandeling in twee feitelijke instanties). Nu een rechterlijke waardering en beoordeling in feitelijke instanties van het rapport inzake het oriënterend vooronderzoek (dat overigens niet op verzoek van de verdediging werd uitgebracht) in onderhavige zaak ontbreekt, terwijl daarin wel een oordeel wordt gegeven over het al dan niet bestaan van een novum, dient een heropening reeds op grond hiervan te worden toegestaan.

1.3 Onjuiste uitleg verdedigingsargumenten: geen belastende gegevens

8. Ten derde is het ten ene male onjuist om met de AG onder 1.20 te stellen dat de aanvrager de in het kader van het oriënterend vooronderzoek verkregen “belastende onderzoeksresultaten” (waarbij de AG verwijst naar het rapport van prof. De Knijff inzake het nagelvuil Y-chromosoomaal onderzoek) zelf heeft ingebracht. Ook dit bewust wederom op een onjuiste lezing van de processtukken. Immers indien men het pleidooi van 15 november 2006 leest op pagina 37 staat daar letterlijk:

“ 82. President, strafvorderlijk zal Uw Raad alleen op grond van elementen die de verdediging aandraagt kunnen bepalen of sprake is van nova in de zin van de wet. Nu het hier een procedure betreft waarvan het initiatief geheel en al bij een veroordeelde

ligt, kan geen bevoegdheid bestaan, zo volgt uit het stelsel van de revisiewetgeving, dat het OM zelfstandig stukken inbrengt ter belasting van de veroordeelde.

83. *Ik wijs hierop nu immers het OM na indiening van ons herzieningsverzoek door middel van persberichten van 13 juni en 6 oktober jl. naar buiten heeft gebracht dat onder de nagels van het slachtoffer en op de blouse in totaal een negental Y-chromosoom extracten zijn aangetroffen die in relatie tot de veroordeelde zouden kunnen worden gebracht.*

84. *De cruciale vraag voor Uw Raad is of U deze gegevens (ambtshalve) dan wel op verzoek van de AG in Uw beoordeling zou mogen betrekken ter zake onderhavig herzieningsverzoek. Deze vraag dient ontkennend te worden beantwoord om de volgende redenen.*

- a) *Ontbreken bewijsrechtelijk betekenis van Y chromosoom onderzoek*
- b) *revisie niet ten nadele van veroordeelde en OM geen bevoegdheid om pretens belastend materiaal in te brengen in revisie ex artikel 457 lid 1 sub 2 Sv. voor de Hoge Raad.*

85. *Mocht Uw Raad echter wel acht slaan op deze nieuwe informatie, geldt dat deze de conclusies zoals neergelegd in het herzieningsverzoek onverlet laten. Dat op deze gegevens geen acht kan worden geslagen en de gepresenteerde nova in deze zaak onverlet laten, volgt uit de navolgende conclusies die zelf al worden getrokken door het FLDO...”*

9. Hieruit volgt dat de AG op dit punt een onjuiste voorstelling van zaken presenteert als het gaat om de verwijzing naar dit soort “belastende” stukken, nog daargelaten dat:
- de AG zelf uiteindelijk na het pleidooi bij het College van PG’s ambtshalve informaties heeft ingewonnen omtrent de inhoud van bepaalde stukken uit het oriënterend vooronderzoek. Dit was ook de reden waarom het indienen van de Conclusie door de AG op 1 februari werd aangehouden.¹ Zie hiervoor bijvoorbeeld:

¹ Zie brief AG, d.d. 1 februari 2007: Vraag voor nader onderzoeksgegevens aan het OM.

a) paragraaf 1.22 waarin de AG aangeeft dat hijzelf bij het OM het FLDO rapport van 11 september 2006 van prof. De Knijff heeft opgevraagd en daar vervolgens kennelijk een waarde aan verbindt ter weerlegging van het herzieningsverzoek. Dit is nu exact de situatie die de verdediging verwachtte en voor ogen stond bij het vermelde citaat uit het pleidooi van 15 november 2006.

b) paragraaf 7.7.8 waarin de AG zelf de aanvullende schrijfprouven opvraagt bij het OM. En hieraan enigszins “verwijtend” toevoegt de woorden: “die (de verdediging) heeft ze niet nagezonden in het kader van het herzieningsverzoek”

c) paragraaf 7.9.11. waarin de AG stelt “voorts heb ik aan het Openbaar Ministerie het verzoek gedaan te onderzoeken....”

- De AG onder 1.20 van de Conclusie aangeeft dat zowel Hoge Raad als AG de betreffende stukken hadden opgevraagd c.q. kunnen opvragen om welke reden juist de verdediging, anticiperend hierop, bij pleidooi deze stukken (in subsidiaire zin) heeft besproken. Zou niet anders het verwijt aan de verdediging zijn geweest dat men “selectief” uit het oriënterend vooronderzoek stukken zou hebben gepresenteerd?

10. Dat de AG hier duidelijk het pleidooi op onjuiste wijze leest volgt ook uit punt 1.21 van de Conclusie waar hij aan de verwijzing naar bijlage 50 van de revisieaanvraag (rapport prof. De Knijff inzake het nagelvuil) de conclusie verbindt dat dit bericht “...*dus kennelijk naar de mening van aanvrager bij de beoordeling van de aanvraag een rol (mag) spelen*”. Juiste lezing van het pleidooi noopt echter tot andere conclusies.
11. Bovendien verbindt de AG aan deze verwijzing een geheel verkeerde slotsom door te speculeren dat aanvrager in deze bijlage ‘kennelijk’ steun zou zien “voor zijn stelling dat een ander dan veroordeelde de echte moordenaar is”. Dit heeft aanvrager nimmer op grond hiervan gesteld noch bedoeld (en anders zou dit zeker duidelijk zijn betoogd). De verwijzing naar deze bijlage heeft louter en alleen plaatsgevonden om het mechanisme voor te zijn dat zich ook in deze zaak heeft gerealiseerd te weten dat de AG ambtshalve informatie zou inwinnen bij het College van PG’s en vervolgens

zou stellen dat het herzieningsverzoek de Hoge Raad onvolledig zou hebben geïnformeerd als het gaat om de inhoud van het oriënterend vooronderzoek (een onderzoek dat als gezegd niet op verzoek van de verdediging plaats vond).

1.4 Geen “meningen of overtuigingen”

12. Op de vierde plaats is het tevens onjuist om te veronderstellen dat de bij pleidooi op 15 november 2006 samengevatte negen nieuwe feiten louter en alleen als meningen, overtuigingen of gevolgtrekkingen kunnen worden gezien. Immers zijn deze allen onderbouwd met nieuwe feitelijke gegevens die vervolgens aanleiding hebben gegeven tot nieuwe deskundigen inzichten. De AG ziet hierbij over het hoofd dat weliswaar de aanvrager zich steeds baseert op verschillende deskundigenrapporten, maar hierin zijn steeds nieuwe feitelijke gegevens aan de orde gekomen in die zin dat de hierin geïncorporeerde feitelijke gegevens in 2004 niet bekend waren bij het hof en bij bekendheid tot vrijspraak zou hebben geleid.
13. In dit licht bezien vormt de opmerking van de AG onder punt 1.12 dat de beoordeling van de aanvraag “bijzonder moeilijk en vooral tijdrovend” zou zijn een misplaatste. Daarbij ziet de AG voorts over het hoofd dat het nu juist het College van PG’s is geweest die in het kader van het zogeheten oriënterend vooronderzoek (dat overigens niet op verzoek van de aanvrager werd verzocht maar door het College louter en alleen op verzoek van een burger, en dus niet op verzoek van de verdediging werd geïnitieerd) steeds weer nieuwe rapportages deed produceren van het NFI en waarin steeds weer nieuwe en ook voor verzoeker ontlastende informatie werd verstrekt. Om deze reden zag de verdediging zich genoodzaakt om meerdere malen een aanvulling op het aanvankelijke herzieningsverzoek in te dienen en zelfs nog voorafgaand aan het pleidooi stukken in te brengen die hierop betrekking hadden. Om thans te suggereren dat het de verdediging is die daardoor de aanvraag “bijzonder moeilijk en vooral tijdrovend” zou hebben gemaakt is dan ook een verkeerde voorstelling van zaken.

1.5 Negen nieuwe feiten

14. Op de vijfde plaats stelt de AG onder 1.12 dat de aanvrager hem zou hebben “verrast” door bij pleidooi op te merken dat in het verzoek negen nieuwe feiten waren

ondergebracht in plaats van zes. Bij juiste lezing van het herzieningsverzoek is het evident dat dit een zestal hoofdstukken bevat waarin per thema een aantal nieuwe feiten wordt gepresenteerd. In een bepaald hoofdstuk worden derhalve meerdere nieuwe feiten aan de orde gesteld die in totaal inderdaad meer dan zes nieuwe feiten ex art. 457 lid 1 sub 2 Sv opleveren. Zo is het ook bij de toelichting voor uw Raad uitgelegd en zo vindt uw Raad het ook terug in paragraaf 18 van het pleidooi van 15 november 2006 met welk hoofdstuk in het revisieverzoek deze negen aspecten verband houden (exclusief het rapport van CIS omtrent nadere telefoongegevens).

15. Natuurlijk gaat het hier niet alleen maar om “in hoofdzaak stellingen”, zoals de AG beweert; ieder van deze nieuwe feiten is uitvoerig onderbouwd met nieuwe rapportages die op haar beurt gebaseerd zijn op nieuwe feitelijke gegevens. Voor uw Raad zijn deze negen nieuwe gegevens in paragraaf 18 van het pleidooi slechts samengevat weergegeven; zij komen echter uitvoerig op meerdere plaatsen in het herzieningsverzoek en de aanvullingen daarop aan de orde. Zeker is het lastig als deze aspecten op meerdere locaties worden besproken in het herzieningsverzoek, maar dit is nu eenmaal inherent aan de complexe materie en het feit dat de zeven aannames van het NFI (zie hiervoor paragraaf 11 van de pleitnota van 15 november 2006) ook later worden ontkracht door rapportages van het NFI die op verschillende momenten in 2006 zijn vrijgegeven aan de verdediging in het kader van het oriënterend vooronderzoek.

1.6 Gepresenteerde nova dienen te leiden tot vrijspraak

16. Ten zesde lijkt de AG kennelijk de, onbegrijpelijke, gedachte te ontwikkelen dat door de aanvrager niet zou zijn gesteld dat de gepresenteerde nova tot vrijspraak zouden moeten leiden. Het is evident dat het herzieningsverzoek is gebaseerd op artikel 457 lid 1 sub 2 Sv. Hieruit volgt reeds dat de grondslag is gelegen in het argument dat het hof tot vrijspraak ware gekomen bij bekendheid met deze nova. Immers als men de tweede hypothese weg denkt c.q. de daaraan ten grondslag liggende zeven aanname, had het hof niet tot een veroordeling gekomen. Uit ondermeer de pagina's 21, 38 en 53 van het inleidend revisieverzoek volgt ook duidelijk dat het hof dienaangaande onjuist is voorgelicht en dat het hof mede hierdoor tot de verkeerde conclusies is gekomen.

II Ad weergave bewijsvoering door AG

17. In de paragrafen 1.14 t/m 1.23 gaat de AG nog in op de bewijsvoering en zijn visie daarop. Opmerkelijk is dat de AG onder punt 1.19 stelt dat het oordeel van het hof dat strekt tot verwerping van het zakelijk contact verweer, niet alleen gebaseerd zou zijn op de omstandigheid dat er geen speeksel is aangetroffen met de crimescope. De AG verwijst naar r.o. 2.1.7 van het hof waar wordt verwezen naar de locaties waarop de lichtrode vlekken zijn gevonden in relatie tot de ribbreuken.
18. Niet ontkend kan echter worden dat indien men zou aannemen dat de aangetroffen sporen zich zeer wel verhouden met een zakelijk contact en het hof daaromtrent onvolledig c.q. onjuist destijds is voorgelicht, het genoemd aspect van locaties ondergeschikt wordt en de bewijsconstructie niet in stand kan blijven alleen maar op grond van de redenering dat de gestelde locaties overeen zouden komen met de locaties van de verwondingen.

III Nieuwe feiten of “bekende onzekerheden”

19. Indien men de Conclusie van de AG leest stelt deze zich in feite ten aanzien van alle aspecten van het verzoekschrift op het standpunt dat het hier niet om meer of minder zou gaan dan om “bij het hof reeds bekende onzekerheden” die extra belicht zouden worden (zie punt 1.9 en 10.1 Conclusie).
20. Hiermee wordt echter een belangrijk element miskend: het NFI heeft ter zitting van het hof op 26 januari 2004 nu juist een aantal aannames als wetenschappelijke waarheden naar voren gebracht waarin men geen “onzekerheden” voor het hof heeft ingebouwd. Zo werd bijvoorbeeld door de heer Eikelenboom ter zitting op 26 januari 2004 zonder voorbehoud aan het hof de conclusie voorgelegd:
“Gelet op deze bevindingen is vervolgens de hypothese onderbouwd dat het celmateriaal in de lichtrode substantie van huidcellen afkomstig is en tijdens het delict is aangebracht”.
21. In deze deskundige verklaring, waarop het hof zich heeft gebaseerd bij de veroordeling (zonder welke geen veroordeling had plaatsgevonden), wordt dus zonder

meer gesteld dat het celmateriaal in de lichtrode substantie van huidcellen afkomstig is en tijdens het delict is aangebracht. Met de beste wil van de wereld kan men hier niet spreken over een “onzekerheid” die op dat punt aan het hof zou zijn overgebracht, zoals de AG uw Raad wil doen geloven.

22. Integendeel, het is deze cruciale verklaring geweest die heeft gemaakt dat het hof uiteindelijk de biologische sporen als dadersporen heeft kunnen doen aanmerken, eenvoudigweg omdat het NFI toen op dit punt geen “onzekerheid” had ingebouwd.

23. Bij pleidooi onder paragraaf 39 heeft de verdediging deze redenering en het tot stand komen daarvan door de stelligheid waarmee de NFI deskundige deze aannames en redenering aan het hof presenteerde, duidelijk uiteengezet:

“president, zo kon de fatale en foutieve gedachte postvatten dat:

- a) er is veel DNA gevonden*
- b) er is geen oplichting van de crimescope, en de sporen bestaan derhalve niet uit speeksel*
- c) de sporen betreffen biologische sporen, afkomstig van huidcellen*
- d) op grond van de aangetroffen hoeveelheid, kan geconcludeerd worden dat deze er met geweld op zijn gekomen;*
- e) het betreffen in casu derhalve dadersporen.*
- f) Dus de tweede hypothese meer aannemelijk was!*

40. Onomstotelijk is hiermee aangetoond dat het NFI op deze zes punten a t/m f het Hof in januari 2004 onjuist en onvolledig heeft voorgelicht en daardoor de tweede hypothese tot bewijs kon worden verheven.”

24. Ten onrechte ziet de AG dan ook over het hoofd dat het vervolgens presenteren van nieuwe NFI rapporten (dat wil zeggen van dezelfde instantie die debet was aan bovengenoemde redenering) waarin in 2006 wél een dergelijke “onzekerheid” wordt ingebouwd, als een nieuw feit in feitelijke zin is aan te merken (zie hiervoor paragraaf 41 tot en met 45 van het pleidooi van 15 november 2006).

25. Onder deze omstandigheden is er derhalve wel degelijk sprake van nieuwe feitelijke gegevens en niet slechts van “meningen, overtuigingen of gevolgtrekkingen”, niet in

de laatste plaats omdat het hof zich nu juist zelf wel op dergelijke meningen heeft verlaten in de directe bewijsconstructie en op welke meningen het herzieningsverzoek met stukken van het NFI zelf een geheel ander licht werpt in feitelijke zin.

26. Maar zelfs indien uw Raad zou menen dat het hof destijds wel al zou zijn voorgelicht omtrent pretense onzekerheden, dan nog is het evident dat nieuwe informatie (zoals neergelegd in de 2 rapporten van dr. Kenny) die de 'onzekerheden' (reeds bestaande) van een nog grotere onzekere factor voorzien, dusdanig dat hiermee de rechter destijds in deze grotere mate geen rekening heeft kunnen houden, kan zeker van een nieuw feit sprake zijn. Dit doet zich hier ook voor; het 'onzekere' bewijs is qua gradatie thans (met nieuwe gegevens) hoogst onzeker geworden en daardoor een nieuw gegeven. Vergelijk hiermee de gradaties die het NFI zelf aanwendt bij de mate waarin een onderzoeksconclusie al dan niet (hoogst) onwaarschijnlijk wordt geacht.
27. Stel nu dat het NFI eerst rapporteert dat een vingerspoot waarschijnlijk van de verdachte is terwijl het in een later rapport zegt dat dit spoor hoogst waarschijnlijk van die verdachte is, dan vormt dit laatste voor de strafrechter stelling een ander gegeven van belang voor de bewijsvoering. In het eerste geval zal een veroordeling minder voor de hand liggen dan in het tweede geval. Als men dit voorbeeld op onderhavige zaak plaatst, dan gaat de analogie op ten aanzien van het doen versterken van een eventueel reeds bestaande 'onzekerheid'; de mate waarin dit kan worden aangetoond valt dus wel degelijk onder het bereik van art 457 lid1 sub 2 Sv.

IV Ad Eerste onderdeel herzieningsaanvraag

28. Op de eerste plaats wordt opgemerkt dat dr. Kenny een samenvatting heeft ontvangen van alle relevante feiten in deze zaak, nodig om de vraagstellingen te beantwoorden. Het is voor haar als forensisch onderzoeker niet het uitgangspunt wat de rechter van biologisch sporenmateriaal heeft gevonden maar wat zij hiervan vindt op grond van de beschikbare gegevens.
29. Zou de AG de uitvoerige questionnaire hebben gelezen die aan dr. Kenny is voorgelegd (zie pagina 3 van haar rapport onder punt 10 van haar opsomming van de

door haar geraadpleegde documenten) dan zou hij hierin hebben gelezen onder punt 3 op pagina 1:

“The Court of Appeal judgment of 9 February 2004 considers that, in view of the way blouse S12 has been secured, seized, wrapped up and stored by the police, it is entirely implausible that any contamination could have occurred between blouse S12 and other evidence material. What is your expert opinion with respect to this conclusion of the Court of Appeal regarding the impossibility/improbability of contamination?” (zie **productie 1** aan deze reactie)

30. De AG vergeet hierbij op te merken dat een deskundige zoals dhr. Brussaard die door het OM in hoger beroep een oordeel werd gevraagd over het telefoongesprek van aanvrager van 23 september 1999 niet het hele procesdossier had gelezen toen hij op zitting kwam. En dit geldt zeker ook voor de DNA deskundigen dr. Kloosterman en ing. Eikelenboom. Maar als gezegd vormt dit een irrelevant gegeven als het gaat om de vraag of het rapport van dr. Kenny nieuwe feiten bevat.
31. Dit aanvullend rapport van dr. Kenny wordt door de AG besproken onder 11.2.1 en verder. Ook hier stelt de AG wederom dat dr. Kenny geen volledige informatie zou zijn verstrekt. Dit is onjuist nu zij wel degelijk de beschikking heeft gekregen over alle relevante technische gegevens. Bij brief van 9 februari 2006 is onder meer een overzicht van de relevante feiten van de zaak en het verloop van de procesgang aan het FSS gezonden. In het overzicht van het procesverloop is op pagina 8 expliciet mede gedeeld hoe de blouse verpakt is geweest. Bovendien wordt de wijze van bewaren van de blouse in een email van 1 februari 2007 nogmaals genoemd.
32. Uiteraard dient de rapportage van dr. Kenny te worden gelezen in samenhang met de nieuwe rapportages van het NFI zoals die zijn weergegeven in hoofdstuk IV en V van het herzieningsverzoek.
33. Onder 2.3.3. gaat de AG in op het rapport van prof. De Knijff d.d. 18 mei 2006, welk rapport als productie bij het oriënterend onderzoek van het College van Procureurs-generaal d.d. 12 juni 2006 was gehecht. Uit dit rapport blijkt dat in het controlemonster spoor ARA852#17 twee polyforme Y chromosomale DNA-

kenmerken zijn aangetroffen, welke overeen komen met het Y-chromosoom DNA-profiel van verzoeker.

34. In 2.3.4 bespreekt de AG de verklaring van ing. Eikelenboom op de terechtzitting van 26 januari 2004 waarin deze deskundige heeft verklaard dat indien het celmateriaal van aanvrager eerder op de blouse aanwezig is geweest, men dan zou verwachten dat het ook op andere plaatsen buiten de lichtrode substantie aanwezig zou zijn. Deze overweging van ing. Eikelenboom is door het Hof overgenomen in zijn arrest en gaf steun aan de veronderstelling dat het mannelijke DNA gelijktijdig met de lichtrode substantie is overgedragen.
35. De AG merkt in 2.3.6. op dat controlemonster #17 zich, blijkens de foto die AG bijvoegt, vele centimeters verderop van spoor #9 op de rechterrevers is genomen. Het behoeft volgens de AG dan ook enige relativering dat het controlemonster zich in de onmiddellijke omgeving van spoor #9 bevindt. Dit doet echter niets af aan het gegeven dat het NFI deze locatie op de blouse heeft gekozen als geschikte locatie voor een controlemonster.
36. De AG concludeert in 2.3.8. ten onrechte dat er niet sprake is van een novum in de zin van art. 457 lid 1 aanhef onder b Sv. De aanwezigheid van vreemd celmateriaal in controlemonster #17 vormt wel degelijk het ernstige vermoeden dat de redenering die het hof tot het daderschap van aanvrager heeft gebracht in haar wezen wordt aangetast. Het hof veronderstelt dat het mannelijk DNA gelijktijdig met de lichtrode substantie is overgedragen omdat anders verwacht kon worden dat dit mannelijk DNA ook net buiten de lichtrode substantie aangetroffen zou worden en zij stelt expliciet dat deze veronderstelling steun heeft gevonden in de afwezigheid van vreemd celmateriaal in de controlemonsters. Nu uit het nieuwe rapport is gebleken dat er wél vreemd celmateriaal in een van de controlemonsters is aangetroffen, maakt het nieuwe rapport dat de veronderstelling van het hof niet meer opgaat.
37. Aangezien deze aanname voor het hof stellig een belangrijke aanwijzing zou hebben gevormd voor daderschap van de aanvrager en dus voor de veroordeling, wekt dit nieuwe feit het ernstige vermoeden op dat, ware het hof met dit nieuwe feit bekend geweest, tot een vrijspraak was gekomen.

38. Op pagina 34 van de Conclusie bespreekt de AG het derde aspect uit het rapport van dr. Kenny. Het zou in de eerste plaats niet duidelijk zijn welke door dr. Kenny genoemde hypothesen niet door het NFI aan het Hof zouden zijn voorgelegd en hoe de door Kenny geopperde hypothesen zich verhouden met de hypothesen die door het NFI zijn gehanteerd. In de tweede plaats zijn volgens de AG alle alternatieve hypothesen aan het hof voorgelegd en door het hof beoordeeld, zodat er geen sprake is van een novum.
39. Wat betreft het eerste punt, kan gesteld worden dat het NFI uitgegaan is van twee hypothesen, te weten DNA-overdracht via 'normaal, zakelijk contact' en 'tijdens het delict'. Dr. Kenny haalt deze twee alternatieven duidelijk aan in haar rapport. Vervolgens noemt ze in aanvulling hierop nog twee alternatieven: 'secondary transfer' en 'contaminatie'. Evident is dat, anders dan de AG in punt 2.5.3. opmerkt, dat het NFI deze twee mogelijkheden niet heeft benoemd c.q. niet van een onderzoek daarnaar heeft doen blijken. Reeds dit wettigt de conclusie dat er sprake is van een nieuw gegeven dat niet aan het hof bekend was.
40. Wat betreft het verband tussen de twee aanvullende hypothesen die dr. Kenny oppert en die door het NFI zijn gehanteerd, kan gesteld worden dat de twee aanvullende hypothesen van dr. Kenny zeer aannemelijk zijn, maar echter nooit zijn onderzocht door het NFI.
41. Aanvrager wijst erop dat de AG het rapport van dr. Kenny niet geheel juist citeert: hij schrijft dat dr. Kenny in haar rapport de mogelijkheid van shedding onwaarschijnlijk acht. Echter, dr. Kenny heeft enkel geschreven dat de mogelijkheid van shedding op zich niet kan verklaren hoe er bloed van aanvrager op de blouse van het slachtoffer is aangetroffen (pagina 9 van het rapport). Dan noemt ze de mogelijkheid van secondary transfer van het DNA van aanvrager op een voorwerp dat hierna door een ander is vastgepakt en hierdoor op het slachtoffer terecht is gekomen.
42. Als de AG in 2.5.5. e.v. stelt dat alle alternatieven aan het Hof zijn voorgelegd en door het Hof zijn beoordeeld, dan is dit niet juist. Dit blijkt duidelijk uit hetgeen de AG zelf schrijft in 2.6.0 en 2.6.1:

“Dat is volgens die reactie de reden geweest om die hypothese van overdracht via derden niet nader te onderzoeken.” En “Het NFI merkt in de bedoelde reactie ook op dat contaminatie niet als serieus alternatief bij het sporenonderzoek is betrokken, omdat volgens de gegevens van het NFI de blouse van het slachtoffer elke keer separaat verpakt op het NFI is aangeleverd en in een afzonderlijke ruimte is onderzocht.”

43. De AG maakt dus nogmaals duidelijk dat de twee aanvullende hypothesen van dr. Kenny, níet als alternatief door het NFI zijn behandeld en dat hier dus géén uitvoerig onderzoek naar is gedaan, terwijl uit het rapport van dr. Kenny blijkt dat het twee alternatieven betreft die zeer wel mogelijk zijn! Derhalve is het Hof niet volledig ingelicht over alle mogelijke alternatieven, het hof heeft slechts de onvolledige visie van het NFI op dit punt overgenomen.
44. Nu door een deskundige gesteld is dat er twee mogelijke alternatieve hypothesen bestaan die in de onderhavige zaak zeer wel mogelijk zijn geweest, maar die hiervoor nooit serieus zijn onderzocht, dient dit zeker als nieuwe feiten te worden beschouwd.
45. Aangaande het vierde aspect gebaseerd op het rapport van dr. Kenny (para. 2.6.1. t/m 2.6.10. Conclusie) zij opmerkt dat haar bevindingen gebaseerd zijn op voorliggende casus en niet “kennelijk verband (houden) met algemene opmerkingen over forensisch onderzoek....”. Het NFI heeft dit echter in haar rapport van 19 januari 2004 wel als “algemene opmerking” geplaatst en niet ter strafzitting bij het hof benadrukt toen de medewerkers van het NFI hun tweede hypothese ontvouwden. Nu dr. Kenny een en ander expliciet op onderhavige casus heeft geprojecteerd, vormt zulks een nieuw gegeven in het licht van het feit dat het NFI een en ander slechts op een van de inleidende bladzijden van een rapport (houdende algemene beschouwingen) in algemene zin hebben opgemerkt en het hof niet hebben voorgelicht omtrent het feit dat in onderhavige zaak de tweede hypothese aan dezelfde premisse diende te worden onderworpen.
46. Ten aanzien van het viijfde aspect betreffende het rapport van dr. Kenny, geeft de AG op pagina 42 van de Conclusie in 2.7.2. aan dat hem niet duidelijk is geworden welke

andere uitleg er mogelijk is dan de uitleg dat de biologische contactsporen moeten zijn ontstaan bij het plegen van het delict. Dit is frappant, aangezien het antwoord op deze vraag duidelijk in de laatste zinsnede van de aangehaalde passage van dr. Kenny te lezen is: *'I have to agree with the NFI that the traces of DNA do not constitute direct evidence but that they may have indirect evidential significance as they can indicate that a suspect was present at the scène or has had some form of contact with the victim.'*

47. Aldus wordt de mogelijkheid niet uitgesloten dat er simpelweg enige vorm van contact is geweest met het slachtoffer. Dit is een mogelijkheid die mijlenver staat van de mogelijkheid dat iemand aanwezig is geweest op de plaats delict. In paragraaf 36 op pagina 21 van het Verzoek is duidelijk uitgewerkt dat het aanvrager hierom gaat; Verzoeker heeft op de ochtend van 23 september 1999, alsmede in de weken hiervoor, zakelijk contact gehad met het slachtoffer in haar woning, hetgeen valt onder *'some form of contact with the victim.'*
48. Nu dus duidelijk is gebleken dat er wel degelijk een andere uitleg is voor de aanwezigheid van DNA-materiaal van verzoeker, maar dat deze sporen volgens het hof geen andere uitleg zouden toelaten dan die, die eraan is gegeven, dient deze zienswijze alsnog als nieuw feit ingebracht te worden.
49. Ten aanzien van het zesde onderdeel van dr. Kenny's rapport kan het volgende worden opgemerkt. Volgens de AG heeft dr. Kenny in haar rapport hoogstens gesteld dat er geen wetenschappelijk onderzoek bekend is dat uitsluitsel geeft over de kracht die moet worden aangewend om voldoende DNA materiaal voor DNA-bepaling op te leveren. Volgens de AG is het voor de deskundigen Eikelenboom en De Knijff op basis van ervaringsgegevens eenvoudigweg mogelijk geweest om te constateren dat een gewoon zakelijk contact onvoldoende cellen achterlaat om daaraan een DNA profiel te kunnen ontleen en dat voor een DNA profiel minstens 200 cellen beschikbaar moeten zijn, waardoor de redenering van het hof correct is.
50. Verzoeker is het niet eens met bovenstaande redenering, aangezien dr. Kenny juist wel expliciet in haar rapport stelt dat het gewoonweg niet mogelijk is om het aantal cellen te tellen en dat hierdoor niet bepaald kan worden of de cellen zijn achtergelaten door

gewoon zakelijk contact of door het gebruik van geweld. Dr. Kenny schrijft in haar rapport namelijk het volgende: *“To summarise, I would expect some cell material from Mr. Louwes to be transferred to Mrs. Wittenberg-Willemsen and her clothing worn at the time as a result of normal businesslike contact. However it is not possible to measure the amount of cell material that would be transferred in this way and therefore I cannot determine if this DNA is more likely to have been deposited as a result of violent transfer rather than businesslike contact.”*

51. Verzoeker is aldus van mening dat nu men het exacte aantal cellen niet kan meten of vaststellen met betrekking tot dit alternatief, men ook niet kan vaststellen of dit er minder of meer dan 200 zijn geweest. Dit maakt derhalve dat op de tweede hypothese van het NFI en de waarde daarvan een ander licht wordt geworpen. Nu dit gegeven niet door het NFI in de zeven aannames is verdisconteerd c.q. het hof hieromtrent niets is medegedeeld, vormt dit een nieuw feit zodanig dat het hof die tweede hypothese niet tot bewijs had doen verheffen.
52. Het zevende aspect uit het rapport van dr. Kenny (contaminatie) behoeft bijzondere aandacht.
53. Onder 2.10.9 bespreekt de AG, ter weerlegging van het contaminatie aspect uit het rapport van dr. Kenny, het rapport van d.d. 18 mei 2006 van Dr. Ing. Z.J.M.H. Geradts waar verslag wordt gedaan van onderzoek naar de vraag of een op het NFI bemonsterd vlekje (SVO 9.004 (“vlek D” op de blouse reeds zichtbaar was op de foto’s van de blouse op de plaats delict. Uit digitale foto’s van de plaats delict waren de licht gekleurde vlekken in het monster niet herkenbaar. Daarom heeft het NFI geprobeerd met beeldonderzoek na te gaan of de vlekken er ten tijde van het maken van de digitale foto’s al wel waren.
54. Uit dit rapport blijkt op pagina 8 dat:
“Bloedspoor ARA#29 is niet aangetroffen op de foto van figuur 10. Het niet aantreffen van dit bloedspoor kan niet verklaard worden door de kwaliteit van de foto of de locatie op de blouse. Dit betekent dat dit bloedspoor pas na het maken van foto DSCN0011.jpg op de blouse terecht is gekomen (in foto DSCN0060.jpg, gemaakt tijdens de sectie, is het bloedspoor ARA#29 overigens wel zichtbaar).”

55. Allereerst stelt de AG in 2.10.10 dat aanvrager niet motiveert waarom deze conclusies van het NFI het ernstige vermoeden wekken dat het hof bij bekendheid ermee tot een vrijspraak was gekomen nu het sporen zijn die niet tot aanvrager zijn te herleiden. Deze stelling van de AG is onjuist; bij de mondelinge behandeling van de zaak is dit punt uitvoerig besproken in paragraaf 53:

“President, wat doet zich hier nu voor? Het hof achtte contaminatie in 2004 volstrekt onaannemelijk. Indien nu op grond van nieuwe feiten contaminatie aannemelijk wordt gemaakt, valt dit binnen het bereik van artikel 457 lid 1 sub 2 Sv. En dit is hier het geval. Immers, na het herzieningsverzoek bij Uw raad werd ingediend op 26 juli 2006 zijn er nieuwe gegevens aan het licht gekomen die het meer dan aannemelijk maken dat contaminatie een reëel alternatief vormt in deze zaak en waarmee het hof destijds niet bekend was. Deze nieuwe gegevens tonen aan zowel de onbruikbaarheid van het onderzoeksmateriaal, als de onbruikbaarheid van de onderzoeksmethoden.”

56. Dit reëel alternatief blijkt uit het gegeven dat, nu ten aanzien van sommige sporen blijkt dat deze in een later stadium, te weten na het verplaatsen van het slachtoffer, op de blouse zijn terechtgekomen, dit hetzelfde geldt voor de andere sporen die tot aanvrager te herleiden zijn.
57. En ook uit het NFI rapport van 19 mei 2006 op pagina 14, worden er door het NFI 14 diverse voorbeelden gegeven van “nieuwe” bloedvlekken die wijzen op het reële alternatief van contaminatie:

“Op het linkervoorpand van de blouse zijn een relatief grote bloedvlek en diverse kleinere bloedspoorjes (waaronder enkele ‘bolletjes’) aangetroffen welke niet in de oorspronkelijke situatie aanwezig zijn, (...). Deze sporen zijn derhalve niet delictgerelateerd en niet veiliggesteld ten behoeve van het DNA-onderzoek. Deze bloedsporen zijn ontstaan tijdens het verplaatsen, transporteren en/of het ontkleden van het slachtoffer.”

58. Het novum ter zake dit aspect bestaat dus hierin dat aangetoond is, een omstandigheid welke het hof in 2004 niet bekend was, dat er een grote hoeveelheid nieuwe vlekken

op de blouse terecht zijn gekomen. Dat het niet om sporen gaan die tot aanvrager zijn te herleiden, doet aan de mogelijkheid daarvan niets af. Nu het immers is aangetoond dat een grote hoeveel vlekken op de blouse terecht zijn gekomen door verplaatsen, transporteren en/of het ontkleden van het slachtoffer, kan deze constatering de mogelijkheid van contaminatie van andere sporen niet meer uitsluiten, hetgeen het hof in zijn uitspraak destijds wel gedaan heeft. Deze nieuwe gegevens maken het echter meer dan aannemelijk dat contaminatie een reëel alternatief vormt in deze zaak en deze nieuwe omstandigheid, ware het hof daarmee bekend geweest, geleid had tot vrijspraak. Immers, het hof heeft contaminatie als mogelijkheid uitgesloten en vanuit dat oogpunt zijn de belastende sporen door het hof als delict gerelateerde dadersporen aangemerkt.

59. In dit kader wordt door de AG over het hoofd gezien dat in de bijlage van het oriënterend vooronderzoek zich een rapport van het NFI bevindt van 19 mei 2006 (productie 16 behorende bij het herzieningsverzoek). Hierin staat beschreven hoe de blouse op 21 april 2006 bij het NFI kwam:

“De blouse (ARA8521 is op 21 april 2006 op het NFI ontvangen in een afgesloten papieren zak met plastic venster . Dit verpakkingsmateriaal is speciaal ontwikkeld voor het vervoer en de opslag van stukken van overtuiging die aan een sporenonderzoek onderworpen moeten worden . In de papieren zak bevond zich een papieren draagtas met hierin de in plastic verpakte blouse. De blouse bevond zich geheel uitgevouwen in geseald plastic . De plastic verpakking was bij aantreffen dicht en geheel onbeschadigd. Het betrof hier speciaal ademend plastic waarin van fabriekswege minuscule gaatjes waren aangebracht. De wijze van verpakking van de blouse is fotografisch vastgelegd.”

60. Dit staat in schril contrast tot hoe de blouse is veiliggesteld en bewaard op 26 september 1999 (vochtig in een zak gepropt) en op 8 december 1999 wederom werd opgeborgen, namelijk in een papieren zak, driedubbelgevouwen in een kartonnen A4-doos.
61. Men kan toch niet meer volhouden dat het op deze wijze omgaan met de blouse nog contaminatie zou kunnen uitsluiten! Het gaat hier bovendien om een wijze van

bewaren die in het licht van hoe het NFI de blouse op 21 april 2006 ontving, voor het hof een nieuw feit vormt. Als men dit gegeven het contaminatieverweer bij het hof zou zijn gevoerd, was de kans aanzienlijk geweest dat het hof het bestaan van contaminatie wel aannemelijk had gevonden en dus tot uitsluiting van de blouse en vrijspraak was gekomen!

62. Anders dan de AG onder 2.9.7 stelt is de vaststelling van dr. Kenny dat er rekening moet worden gehouden met contaminatie (op pagina 7 van haar rapport staat dat contaminatie “*has to be considered*”) zeker niet algemeen is geformuleerd en gebaseerd op gebrekkige gegevens. Zij had op dit punt alle relevante gegevens en heeft zich in concreto uitgelaten.
63. Bovendien zijn de nieuwe feiten voor bewijs van contaminatie ná haar rapport alleen maar toegenomen blijkens ook de aanvullende gegevens over het bewaren van de blouse in de envelop in vochtige toestand (zie hiervoor ook het rapport van mevr. Biemans in relatie tot ook de kreuken in de blouse). Dit zijn allemaal aspecten die het hof niet in extenso bekend waren en eerst in het tweede rapport van dr. Kenny zijn verwerkt. (zie productie 54 van het herzieningsverzoek).
64. Wat ook niet bekend was bij het hof is het feit dat het NFI de blouse heeft onderzocht terwijl toen al duidelijk was dat deze aan contaminatie had blootgestaan. Immers de foto's van de blouse uit 1999 (plaats delict) doen vermoeden dat de blouse of nieuw was of gestreken. Echter op de foto's van de blouse eind 2003 ziet men zeer veel gefixeerde vouwen en kreukels. Dit houdt verband met het feit dat als een blouse in vochtige staat opgepropt wordt bewaard, de dan aanwezige vouwen en kreukels hard worden. Ook zijn op de blouse voor een ieder de vouwen duidelijk waarneembaar toen de blouse volgens opname van het NFI, bijna vier jaar in een A4-doos is bewaard. De foto's van de blouse uit 2003 laten zien hoezeer vocht en bloed door deze manier van bewaren zich verspreid kan hebben over de blouse. Zo zijn er bloedvlekjes aangetroffen aan de binnenkant van de rugzijde. Tevens zijn er diverse vochtvlekken overgedragen van de rugzijde naar de voorzijde doordat die twee zijden intensief met elkaar in contact hebben gestaan tussen de sectie op 26 september 1999 en november 2003. Als de blouse direct na het afnemen tijdens de sectie was bewaard op de wijze die het NFI op 26 april 2006 in haar rapport beschrijft, dan hadden deze overdrachten

(contaminatie) van sporen op de blouse niet plaatsgevonden. Dit alles wordt nog uiteengezet in een memo dat als **productie 2** aan deze toelichting worden gehecht waarbij ook de relevante foto's zijn gevoegd uit de stukken.

65. Wat is nu het belang van deze beschouwing? Zoals opgemerkt beschrijft het NFI eerst op 26 april 2006 hoe op juiste wijze met deze blouse zou moeten zijn omgegaan. Dit staat volstrekt haaks op hoe het werkelijk is gebeurd in de periode 1999-2003. Dit aspect is niet door het NFI bij het hof aan de orde gesteld. Bij bekendheid hiermee had het hof een ander oordeel gegeven over de kwestie van contaminatie en tot vrijspraak gekomen wegens uitsluiting van de blouse.

V Ad tweede en derde onderdeel herzieningsverzoek

66. Op de pagina's 68 t/m 76 bespreekt de AG over slechts 9 pagina's, alle nieuwe NFI rapporten die in 2006 het licht zagen en die nu juist de kern vormen van herzieningsaanvraag. Immers zoals in de inleiding aangetoond, het gaat hier om deskundigen visies waarop het hof is afgegaan bij de veroordeling van de aanvrager op welke visies later wordt teruggekomen c.q. waarin ten aanzien van de zeven aannames uit 2004 andere standpunten worden ingenomen.
67. Het feit dat de AG hier nauwelijks in zijn Conclusie op in gaat doet onvoldoende recht aan de impact van deze nieuwe forensische gegevens afkomstig van nota bene het NFI zelf op de onderliggende bewijsconstructie. Dit is in extenso nader toegelicht op de pagina's 8 t/m 33 van het pleidooi van 15 november 2006.
68. Daar komt nu overigens een volgend nieuw feit bij dat eerst afgelopen week bekend werd. Het gaat hier om het jaarbericht 2006 van het NFI, geschreven in 2007² waarin op pagina 3 omtrent de waarde van onderzoek waarop aanvrager is veroordeeld, het volgende wordt vastgesteld:

² <http://www.forensischinstituut.nl/NR/rdonlyres/A5235BE5-129D-4A06-9B8F-8E5E24E9A6CD/23163/NFIJaarbericht2006.pdf>

“Het gebruiken van contactsporen – sporen die ontstaan door vluchtige contacten – bevond zich in 2005 nog in de experimentele fase. In 2006 kon het NFI deze techniek echter toepassen op concrete zaken.” (zie productie 3 aan deze reactie)

69. Anders gezegd, ten tijde van de veroordeling van aanvrager had het NFI nog niet de vereiste techniek en kennis om omtrent dit soort contactsporen een verantwoorde hypothese te ontwikkelen c.q. aan het hof voor te leggen. Dit is het hof in 2003/2004 niet bekend geweest en door het NFI ook nimmer in deze vorm gepresenteerd. Stellig had dit een ander licht geworpen op de bewijswaarde van de tweede hypothese. Dit klemmt temeer nu het NFI wist dat de bewijswaardering louter en alleen zou gaan afhangen van de acceptatie van deze tweede hypothese.

VI Ad vierde onderdeel

70. Onder punt 5.3 miskent de AG dat het nu juist ing. Eikelenboom is geweest die zelf geen enkel voorbehoud heeft gemaakt over het feit dat bij het crimescope onderzoek geen oplichting plaats vond zoals blijkt uit r.o. 2.1.7 van het hof “gelet op deze bevindingen is vervolgens de hypothese onderbouwd dat het celmateriaal in de lichtrode substantie van huidcellen afkomstig is en tijdens het delict is aangebracht” (zie zijn verklaring op pagina 22 zittingspv. Hof 26 januari 2004).
71. Anders dan de AG hier weer stelt onder 5.3 (“het gaat hier weer om een discussie over onzekerheden”) is dit aspect zeker niet als een “onzekerheid” aan het hof gepresenteerd maar als een vaststaand feit.
72. Bovendien heeft het hof door prof. De Knijff onjuist te citeren c.q. te begrijpen daardoor extra kracht aan de stelling van ing. Eikelenboom toegekend. Dit vormt nu juist de essentie van de verklaring van prof. De Knijff van 22 juni van 2006.
73. Waar de AG zich op baseert met zijn stelling onder 5.6 dat “het hof aan de verklaring van Eikelenboom ook heeft kunnen ontlenen dat de crimescope kleine hoeveelheden speeksel niet detecteert”, blijft in het ongewisse. Dit is een loutere eigen invulling door de AG zonder feitelijke grondslag.

74. De visie van prof. De Knijff neergelegd in bijlage 18 levert juist wel meer op “dan een mening van een deskundige die in dit geval kennelijk staat tegenover de mening van de deskundige van het NFI”. Prof. De Knijff brengt nu juist een aantal nieuwe feiten naar voren ten aanzien van de waarde van de crimescope welke feiten wederom niet door het NFI in 2004 aan het hof zijn voorgelegd.
75. Anders dan de AG in de paragrafen 5.3 t/m 5.8 stelt levert de brief van prof. De Knijff in het licht van ‘s hofs bewijsconstructie wel degelijk een aantal nieuwe feiten op. Ik vat deze nog kort samen:
- a) Op de eerste plaats concludeert prof. De Knijff hetvolgende: *“Er is nog steeds (en dus ook niet in 2004; GJK) geen enkel empirisch onderzoek naar het gebruik en de waarde van de Crimescoop bekend. De afwezigheid van oplichting is geen aanwijzing voor de afwezigheid van biologisch materiaal (...) (net-zo-min overigens dat aanwezigheid van oplichting altijd op de aanwezigheid van DNA bevattend biologisch materiaal wijst).”* In 2006 krijgt De Knijff hierin gelijk van het NFI hetgeen hierna zal blijken; wederom een omstandigheid die het Hof niet bekend was.
 - b) Op de tweede plaats gaat prof. De Knijff, anders dan ter zitting van 26 januari 2004, in zijn deskundigenverklaring van 22 juni 2006 zeer stellig in op een alternatieve verklaring voor de biologische sporen op de blouse. Op pagina 2 merkt hij hieromtrent op: *“Een andere verklaring voor de aanwezigheid van biologische sporen met een DNA profiel overeenkomend met dhr. Louwes, zou volledig onschuldig kunnen zijn, b.v. door zeer kleine spekseldruppeltjes die volledig random op de voorkant van de blouse zijn terechtgekomen tijdens een gesprek tussen de verdachte en het slachtoffer. Als dit laatste juist is, dan zou (men) geen enkel duidelijk verband verwachten tussen de plaats van het spoortje en de DNA intensiteit.”* Thans blijkt dat hij ook hierin in 2006 van het NFI gelijk kreeg (zie hierna).
 - c) Ook kreeg prof. De Knijff gelijk met zijn derde punt, neergelegd in zijn schrijven van 22 juni 2006 ten aanzien van het bloedvlekje #10:
“Als kan worden vastgesteld dat dit vlekje daar al zat op het moment dat het slachtoffer op het NFI werd onderzocht, dan moet je vervolgens nog inzicht proberen te krijgen of het misdaad gerelateerd is of niet. (..)De tweede vraag is m.i. heel moeilijk, zo niet onmogelijk te beantwoorden. Uit de vorm van de vlek

(..) zou je opmaken dat het zeker niet door een bruuske beweging daar is achtergelaten.”)

76. Onder 5.7 en 5.8 bouwt de AG de redenering op dat de “waarschuwing” van prof. De Knijff in 2004 de herzieningsaanvraag zou ondergraven. Ook dit berust op een verkeerde lezing van de argumentaties van aanvrager. Immers het hof heeft de hypothese van het NFI overgenomen juist met de volgende redenering: *“de in de lichtrode substantie aangetroffen sporen geven bij beschouwing met de crimescope geen indicatie voor de aanwezigheid van lichaamsvloeistoffen zoals sperma, speeksel of zweet, hetgeen enige steun geeft aan de veronderstelling dat het aldaar aangetroffen celmateriaal afkomstig is van huidcellen.”* (zie r.o. 2.1.7). Dit betekent dat het hof ondanks het bestaan van een duidelijk signaal voor het tegendeel, zich niettemin geheel door de redenering van het NFI heeft laten leiden, welke redenering en aannames, zoals is aangetoond in met name het tweede en derde onderdeel van het herzieningsverzoek, op onjuiste feitelijke grondslag is gebaseerd. Dit betekent dat genoemde waarschuwing de dwaling van het hof op dit punt alleen maar ernstiger maakt.
77. Met voetnoot 33, een verwijzing naar bijlage 41 van het herzieningsverzoek, wil de AG kennelijk zijn stelling kracht bij zetten dat zich hier geen nieuw feit zou voordoen. Echter lezing van bijlage 41 (pagina 8 en 9), leert juist het tegendeel: de werking van de crimescope en het recent onderzoek dat door twee NFI deskundigen, waaronder nota bene dr. Kloosterman, wordt beschreven, bevestigt nu juist het argument dat dit soort voor de bewijsredenering in deze zaak cruciale informatie, niet aan het hof is voorgelegd in 2004. Dit klemmt temeer nu het hof de veroordeling heeft doen baseren op de mededeling van ing. Eikelenboom dat geen oplichting had plaatsgevonden bij onderzoek blouse. Ook hier gaat het derhalve om een essentiële vorm van nieuwe informatie die stellig tot vrijspraak had geleid.
78. De DNA contactsporen die door het NFI in december 2003 waren gevonden kunnen zijn ontstaan door microdruppeltjes speeksel, die ook nog door het vochtig bewaren van de blouse over de blouse kunnen zijn verspreid. Juist omdat bij greepsporen doorgaans geen DNA cellen achterblijven, zoals het NFI zelf in haar rapporten van

2006 stelt maakt de vondst van DNA op diverse plekken van de blouse het veel waarschijnlijker dat het afkomstig is van microdruppeltjes speeksel.

79. Gehecht aan deze reactie wordt gevoegd als **productie 4** een commentaar van prof. De Knijff d.d. 29 maart 2007 op de Conclusie van de AG voor zover dit zijn brief raakt. Prof. de Knijff reageert hierop met onder meer de volgende vaststellingen:
- “- niet is vast te stellen welk celmateriaal van de verdachte exact hoe en wanneer op de blouse is terechtgekomen.
- de geweldshypothese van Eikelenboom is pure speculatie en wordt m.i. in ieder geval NIET door de DNA bevindingen op de blouse ondersteund.”
80. Bij dit laatste doelt prof. De Knijff ook op de piekenprofielen die onderdeel van het herzieningsverzoek uitmaken. Daarmee is tevens de stelling van de AG weerlegd dat het hier om specialistische onderbouwing zou onderbreken. (zie punt 6.3. van de Conclusie).
81. Ook concludeert prof. de Knijff dat “relatieve verhoudingen van de individuele bijdragen van verschillende celbronnen aan een gemengd DNA profiel (bv. vlek #20) zijn op dit moment niet helder te ontrafelen en te verklaren”.
82. In combinatie met zijn conclusies neergelegd in de brief van 22 juni 2006, vormen deze bevindingen van prof. de Knijff nieuwe feiten en omstandigheden nu gezegd kan worden dat het hof aan zijn verklaring, bij bekendheid met deze sterke conclusies, een grotere bewijskracht had gegeven dusdanig dat het de tweede hypothese niet zou hebben geaccepteerd.

VII Ad Vijfde onderdeel; de piekenprofielen

83. Onbegrijpelijk is dat de AG onder 6.3 aanvoert dat de beoordeling van de piekenprofielen “een dermate specialistisch karakter draagt” dat bij een revisie zonder toelichting van een deskundige niet op de betekenis hiervan zou kunnen worden ingegaan.

84. Vastgesteld moet worden dat de AG niet betwist dat het hier nieuwe onderzoeksgegevens betreft welke ten tijde van het proces bij het hof niet bekend waren en bij bekendheid tot een andere beoordeling van de waarde van de tweede hypothese zouden hebben geleid.
85. De AG gaat er voorts ten onrechte aan voorbij dat belangrijk is dat de weergave van de piekenprofielen niets meer en minder is dan een aflezing van de data die hierop door een ieder kunnen worden gelezen; daarvoor behoeft men geen ‘wiskundige’ te zijn. Mevrouw mr. J. Boumans die deze analyse in bijlage 20 incorporeerde heeft derhalve de data, af te leiden uit de piekenprofielen, onder elkaar gezet waaruit de conclusie voor zich zelf spreekt. Dit memo en analyse is overigens tot stand gekomen na ruggespraak met mevrouw Van der Meij, DNA deskundige verbonden aan het IFS (Independent Forensic Services), hetgeen duidelijk blijkt uit de memo van mevrouw mr. J. Boumans. De stelling van de AG mist dus feitelijke grondslag.
86. Daar komt thans bij dat de interpretatie van deze piekenprofielen thans wordt ondersteund door de aanvullende conclusies van prof. de Knijff neergelegd in zijn bericht van 29 maart 2007 (zie hierboven).

VIII Ad Eerste aanvulling op het herzieningsverzoek

87. Anders dan de AG stelt onder punt 8.1.2.- 8.1.3. is ter zake wel degelijk een “begin van verklaring” aan de orde gesteld door aanvrager hoe contaminatie zou kunnen hebben plaatsgevonden. Nu er immers geen enkele redelijke verklaring is gegeven door het NFI of het OM zelf hoe het mogelijk is dat in 2006 alsnog het bloedvlekje #42 wordt aangetroffen, kan de volgorde van vragenstellen niet worden omgedraaid. Reeds dit gegeven maakt dat contaminatie aannemelijk is te achten en in ieder geval vormt zulk zeker “een begin van verklaring” hiervoor. Bovendien is reeds eerder door de verdediging vastgesteld dat het bloedvlekje uit de broekzak van een van de broeken van aanvrager eerder is onderzocht; het hiervan verkregen DNA profiel is toen opgenomen in de DNA databank (zie ook rapportage NFI 7 april 2006, productie 4 van het herzieningsverzoek aangaande vraag 3). Blijkens het antwoord op vraag 5 genoemd in de notitie van het NFI van 7 april 2006 (productie 4 bij herziening), is deze broek op 3 december 1999 ingekomen bij het NFI en op 15 december 1999 retour

naar de politie gezonden. Het bloedvlekonderzoek moet dus in de periode tussen 3-15 december 1999 hebben plaatsgevonden.

88. De stelling van de AG in paragraaf 8.2.2 dat aanvrager “een vervreemdend beeld schetst van de bijdrage van de deskundige aan het strafproces” miskent de rechtspraak van het EHRM op dit punt waaruit nu juist volgt dat ook een deskundige ten aanzien van wie de schijn van partijdigheid bestaat c.q. zich anderszins vooringenomen opstelt, als deskundige in het strafproces dient te worden uitgesloten. Het EHRM heeft dit in de uitspraak Bönisch tegen Oostenrijk³ ook met zoveel woorden bepaald met overweging:

“It is easily understandable that doubts should arise, especially in the mind of an accused, as to the neutrality of an expert when it was his report that in fact prompted the bringing of a prosecution. In the present case, appearances suggested that the Director was more like a witness against the accused. In principle, his being examined at the hearings was not precluded by the Convention, but the principle of equality of arms inherent in the concept of a fair trial (see, mutatis mutandis, the Delcourt judgment of 17 January 1970, Series A no. 11, p. 15, para. 28) and exemplified in paragraph 3 (d) of Article 6 (art. 6-3-d) ("under the same conditions" - see, mutatis mutandis, the Engel and Others judgment of 8 June 1976, Series A no. 22, p. 39, para. 91) required equal treatment as between the hearing of the Director and the hearing of persons who were or could be called, in whatever capacity, by the defence.”

89. Toegepast op onderhavige zaak dient ook hier te worden vastgesteld dat het NFI, op grond van de ingebrachte nieuwe stukken, zich niet als een onafhankelijk expert heeft opgesteld tijdens het strafproces tegen aanvrager en in dit licht geen onafhankelijk oordeel aan het hof heeft voorgelegd.
90. De stelling van de AG dat wetenschappelijke deskundigen juist wél hun mening zouden moeten geven over de waarde van tactisch bewijs in het licht van het strafrechtelijk verwijt mist dan ook een juridische grondslag (nog daargelaten dat de AG geen enkele bron voor zijn stelling poneert) en miskent bovendien het beginsel

³ Zie Bönisch tegen Oostenrijk, EHRM 6 mei 1985, *Publ. ECHR Series A*, vol. 92, para. 32.

van de zogehete “ultimate issue” rule dat wil zeggen gaat het om een waardering van getuigenverklaringen in het kader van schuld of onschuld, valt dit buiten de competentie van een deskundige. Dit beginsel vormt een geaccepteerd beginsel binnen het Internationaal recht alsmede de belangrijkste rechtssystemen in de wereld. Professor Wagenaar bevestigt zulks als hij zegt dat: “hierbij moet worden opgemerkt dat de schuldvraag, *the ultimate issue* zoals de Amerikanen zeggen, niet ter beoordeling van deskundigen is”⁴

91. Bovendien haalt de AG hier twee dingen door elkaar: het gaat hier om een forensisch onderzoeker die sporenmateriaal sec te dient detecteren; het gaat in onderhavige kwestie nu juist niet om een deskundige die in een “gewone strafzaak” is benoemd om de betrouwbaarheid van een getuige te onderzoeken. Dit is het vergelijken van appels met peren.
92. Vaststaat dat eerst na de veroordeling door het hof naar boven is gekomen dat de onderzoekers van het NFI zich, in strijd met genoemd beginsel, hebben ingelaten met de waardering van het tactisch bewijs waardoor aan de tweede hypothese een geheel andere waarde dient te worden toegekend. Het hof was hier stellig niet mee bekend. Duidelijker kan het niet worden gezegd. De AG negeert hier de realiteit in de forensische wereld die door meerdere onderzoekers isesignaleerd en ook terugkeert in het pleidooi van 15 november 2006 van pagina 13 waar de vooraanstaande wetenschapper Frackelton door ons wordt geciteerd dat een van de oorzaken van gerechtelijke dwalingen nu juist gelegen is in vooringenomenheid van het onderzoek bij en door de forensisch onderzoeker.
93. De AG laat daarbij gemakshalve weg dat de vermenging van de forensisch onderzoeker in deze zaak met de schuldvraag nu juist plaatsvond ten aanzien van de essentie van de zaak namelijk het al dan niet accepteren van de zakelijk contacthypothese. Er is immers hard bewijs dat aanvrager op de ochtend van 23 september 1999 een bezoek bracht aan het slachtoffer. Met het NFI slaat dus de AG de plank mis dat voor de zakelijk contacthypothese geen bevestiging zou bestaan. Doordat de AG onder punt 8.2.2 stelt dat het NFI hierdoor niet “op de stoel van de

⁴ Zie W.A. Wagenaar, De diagnostische waarde van bewijsmiddelen, in ‘Het onzekere bewijs (Sjerps & Coster van Voorhout red.) pag. 16, 2005

rechter” zou gaan zitten en dat het zich uitspreken over “waarschijnlijkheden van verschillende scenario’s en van daaruit verdere onderzoeksvragen ontwikkelen” hem “wetenschappelijk volkomen verantwoord” lijkt, miskent de rol van de forensisch onderzoek als het gaat om het presenteren van biologisch sporenmateriaal.

94. Dat een en ander door het NFI eerst ná de veroordeling door het hof tot uiting is gebracht (zie hiervoor 8.2.3. van de Conclusie) maakt de situatie nu juist alleen maar meer pregnant en bevestigt juist dat het hier om een gegeven gaat (de vooringenomenheid van de onderzoeker op wiens rapport de veroordeling direct stoelt) dat niet bij het hof bekend was!
95. Onder 8.2.4 geeft de AG de portee van dit argument verkeerd weer. Aangetoond is nu juist dat dhr. Eikelenboom onder ede had verklaard:
 - (i) *“Vlek #20 is bemonsterd (...). Op die plaats is dus geweld gebruikt en heeft de dader mogelijk celmateriaal achtergelaten (mijn onderstreping; GJK)” (pagina 19 p.v. zitting)*
 - (ii) *“Gelet op deze bevindingen is vervolgens de hypothese onderbouwd dat het celmateriaal in de lichtrode substantie van huidcellen afkomstig is en tijdens het delict is aangebracht. (mijn onderstreping; GJK)” (pagina 22 p.v. zitting)*
96. Dit terwijl deze onder ede afgelegde verklaring nu juist haaks staat op wat in het NFI rapport van 2006 dienaangaande is gesteld.
97. Hier moet voorts worden vastgesteld dat anders dan de AG onder 8.2.5. stelt, het betreffende persbericht nimmer door de verdediging als novum is gebracht maar louter en alleen om aan te geven hoe gemakkelijk het OM en daaraan verbonden onderzoekers de plank in forensisch technisch opzicht kunnen misslaan als het gaat om het op juiste wijze presenteren van DNA onderzoek. Dit laatste wordt ook onderkent door de NFI onderzoekers Sjerps en Kloosterman in hun bijdrage “de bewijswaarde van forensisch DNA-onderzoek ” als zij zeggen dat “in de communicatie tussen juristen en het NFI worden met enige regelmaat bovengenoemde

fouten gemaakt....”.⁵ Hierbij refereren zij aan een aantal valkuilen bij het interpreteren van DNA onderzoek.

IX Ad Tweede aanvulling op het herzieningsverzoek

98. Onder punt 9.5 gaat de AG er aan voorbij dat het merendeel van de bemonsterde sporen nu juist heeft plaatsgevonden nadat de foto's van de paspop op het NFI kennelijk zijn gemaakt. Nu dit punt kennelijk niet duidelijk is overgebracht, althans onbesproken blijft in de Conclusie onder punt 9.5, wordt hieronder de toelichting uit het pleidooi op dit onderdeel nog eens weergegeven:

“Deze conclusie wordt versterkt door het volgende. Op 23 februari jl. heeft het NFI ten behoeve van de contra-expertise door het FSS een CDROM met foto's van de blouse S12 toegezonden aan de verdediging. Wat blijkt nu?

- a) de blouse is in december 2003 in strijd met de FT normen op een paspop gehangen in een ruimte die niet vrij van contaminatie was (zie tweede aanvulling op het revisieverzoek d.d. 29 augustus 2006: producties 37 en 38);*
- b) Uit een foto van de blouse op de paspop blijkt dat op dat moment alleen de sporen #1 t/m #9 door het NFI veiliggesteld en bemonsterd waren (zie foto 8S240036 op de CDROM – ingebracht als productie 37). Omtrent deze sporen heeft het NFI op 5 december 2003 gerapporteerd. De foto's zijn op 3 december 2003 gemaakt.*
- c) In strijd met deze FT normen is de blouse tijdens het onderzoek op een paspop gehangen en bovendien ook nog binnenste buiten gekeerd, en weer op dezelfde paspop gehangen, waardoor besmetting en overdracht van vlekken op de blouse zelf mogelijk is geworden.*
- d) Dit betekent dat het vervolgonderzoek hierna de bruikbaarheid van de blouse S12 als bewijsmiddel onmogelijk heeft gemaakt, door deze contaminatievariant.*
- e) Ergo nu vanaf dat moment spoor #10 en verder door het NFI nog moest worden onderzocht en werd onderzocht (waaronder spoor #18, 19 en 20*

⁵ Opgenomen in de bundel “het onzekere bewijs” o.c. pagina 320

dat aan de heer Louwes wordt toegeschreven), geldt dat deze niet meer bruikbaar zijn. Dit zelfde lot valt het latere Y chromosoom onderzoek aan de blouse ten deel van prof. De Knijff (zie hierna).

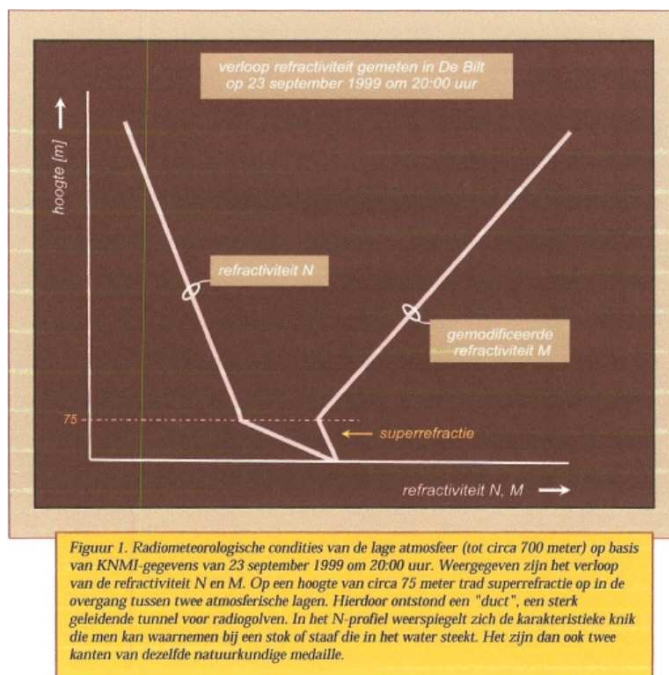
- f) Deze foto's vormen een objectief bewijs voor contaminatie, onweerlegbaar en voor het Hof totaal onbekend in 2004 (zie ook hiervoor productie 48 met uitleg).*
- g) Nu de bestreden hypothese met name leunt op spoor #20 en dit spoor nu juist behoort tot de categorie die eerst na de foto's is onderzocht, geldt dit temeer als novum!"*

- 99. Als men alleen al de conclusie sub (g) hierboven leest, is het evident dat het hof bij bekendheid met dit gegeven niet tot veroordeling zou zijn gekomen omdat een van de pijlers van de tweede hypothese nu juist dit spoor #20 vormde.
- 100. Sjerps en Kloosterman, beiden NFI onderzoekers, schrijven in 2005 in een wetenschappelijk artikel: "om contaminatie, ongewilde besmetting met DNA afkomstig van andere bronnen, te voorkomen bestaat er een strenge scheiding tussen de onderzoeksruimten waar het materiaal van het slachtoffer, bijvoorbeeld kleding, op sporen wordt bekeken en een ruimte waar het materiaal van de verdachte wordt onderzocht op sporen".⁶ De CD-Rom foto's tonen aan dat de blouse in kwestie in een ruimte is onderzocht niet vrij van andere onderzoeksmaterialen. Als blijkt dat DNA van andere bronnen zo makkelijk "overspringt" dat er zeer stringente maatregelen genomen moeten worden dan is de kans groot dat als een blouse zowel normaal als binnenste buiten op dezelfde paspop wordt gehangen sporen van de ene zijde van de blouse via de paspop worden overgedragen naar een andere plek op de blouse. En dan dient hierbij nog te worden betrokken dat er handelingen moeten worden verricht om een blouse volledig binnenste buiten te draaien, inclusief de armen. Iedereen die dat wel eens gedaan heeft weet dat hiermee ingrijpende handelingen met een blouse worden verricht, waarbij overdracht van DNA cellen van de ene plek naar de andere plek zeer eenvoudig kan plaatsvinden.

⁶ Zie 'de bewijswaarde van forensisch DNA onderzoek' o.c. pagina 309

X Nieuwe feiten aangaande (de weerlegging van) het telefoongesprek 23-9-1999

101. Onder 11.3.1. bespreekt de AG het rapport van Confidential Investigative Services (CIS), Afdeling Special Research te Velp wat op 2 maart 2007 is ondertekend door J.J.R. Heinen, J.C. Meijer en J.A. Sterrenburg.
102. Onder 11.3.12. stelt de AG dat de derde aanvulling nalaat antwoord te geven op een viertal belangrijke vragen. Nu het rapport, volgens de AG, geen antwoorden geeft op deze belangrijke vragen en er daarom volgens de AG “nog zoveel vraagtekens” kunnen worden gesteld bij de inschakeling van ‘Deventer7’ is het voor de AG niet aannemelijk dat het ernstige vermoeden is gewekt dat het hof, ware het met de ingebrachte weerrapporten bekend, veroordeelde zou hebben vrijgesproken.
103. De opmerking van de AG dat het rapport geen antwoorden geeft op de viertal belangrijke vragen is onjuist, dit om de navolgende redenen:

104. Superrefractie is een meteorologisch/natuurkundig verschijnsel waardoor buitengewone radiopropagatie kan plaats vinden. En dat houdt in dat er verbindingen kunnen plaatsvinden over beduidend grotere afstanden dan normaal het geval is. Dit verschijnsel hangt samen met het feit dat er een temperatuurinversie is. Normaliter neemt de temperatuur af naarmate men hoger de lucht in gaat, maar onder bijzondere

omstandigheden, is dat voor een deel niet het geval. Rond zonsondergang zijn de omstandigheden daarvoor vaak het gunstigst in het voor- en najaar. Daardoor ontstaan een soort van tunnels (ducts). Doorgaans gaat een groot deel van het signaal de atmosfeer in, maar als er een temperatuur-inversie is dan vindt er een weerkaatsing van dat signaal plaats aan de bovenkant van een duct en kan er een verbinding over (veel) grotere afstand plaatsvinden.

105. Uit de metingen van diverse weerstations van de temperatuur in de atmosfeer kan opgemaakt worden dat in het gebied tussen Noord-Frankrijk tot Noord Duitsland op 22 en 23 september 1999 condities heersten waardoor deze buitengewone radiopropagatie mogelijk was. Op grond van KNMI gegevens was dit in Nederland het geval op 23-9-1999 om 20 uur voor frequenties van 900 Mhz en hoger. (900Mhz is de GSM lijn). De rechterfiguur geeft een beeld van de bijzondere situatie die toen gold op 75 meter hoogte.
106. Op 23-9-1999 om 18.59 uur had een Franse zendamateur radiocontact met een zendamateur in Katwijk aan de Rijn (353 km.) via een verbinding op 1296 Mhz., hetgeen zonder buitengewone propagatiecondities onmogelijk is. Daarbij is vastgesteld dat het niet heeft plaatsgevonden via een zwevende duct (hoger in de lucht), maar via een oppervlakte-duct. Zoals deze tot op ongeveer 75 meter boven de grond in De Bilt om 20 uur die avond is vastgesteld.
107. Op basis hiervan kan vastgesteld worden dat door de bijzondere klimatologische omstandigheden van de avond van de 23^e september 1999, de locatie waarvandaan Louwes het gesprek voerde, de richting van de antenne in Deventer die het gesprek opving en de korte duur van het gesprek, het zeker niet onmogelijk kan zijn geweest dat antenne 14501 in Deventer het bewuste gesprek heeft afgewikkeld vanaf de A28.
108. Deze bijzondere omstandigheden zijn in deze vorm niet aan het hof bekend gemaakt in 2004 en zouden bij bekendheid hebben geleid tot vrijspraak.
109. Aan deze reactie wordt voorts als **productie 5** (het cv van dhr. Meijer zal worden nagezonden aan de Hoge Raad) gehecht een gedetailleerde reactie van dhr. Meijer op

de Conclusie van de AG waarin dhr. Meijer puntsgewijs ingaat op de stellingen van de AG.

110. Nieuwe feiten en omstandigheden vormen zonder meer hetgeen dhr. Meijer in de paragrafen 33 en 34 van deze reactie te derden brengt. Op de eerste plaats stelt hij vast dat destijds bij het hof geen rekening is gehouden met het concept van de “beperkte corridors” dat door hem uitvoerig wordt beschreven. Voorts, en op de tweede plaats, legt hij in paragraaf 34 van deze reactie uit dat hij nieuw eigen onderzoek heeft verricht naar de GSM-situatie in het gebied op grond waarvan hij concludeert dat in het gebied tussen cel 14501 en het wegvak 2 in figuur 2 van zijn bijlage 1 “uitstekende voorwaarden” heersten voor een verbinding tussen de A28 en Deventer.
111. Paragraaf 59 van diens reactie op de Conclusie bespreekt aan de hand van nieuw onderzoek dat een verbinding tussen cel 14501 en de A28 voluit mogelijk is bij buitengewone propagatie condities. In paragraaf 72 geeft deskundige Meijer aan dat ontegenzeggelijk de bevindingen van de OM deskundigen Brussaard en Jondral inhouden dat zij het onwaarschijnlijk vonden dat een verbinding (tussen 't Harde en Deventer) is tot stand gekomen onder de geschetste omstandigheden, bij het oordeel van het hof hebben meegewogen. Dit geldt zeker niet voor de propagatie gegevens die thans in de rapportages van CIS zijn neergelegd.
112. Op de derde plaats is aan zijn rapport gehecht als bijlage een onderzoeksrapport getiteld “de lange GSM-verbinding van mr. E.C.J.J. Louwes op 20 juli 1999”. Deze analyse toont aan dat de politie dhr. Louwes tijdens de verhoren heeft geconfronteerd met telefoongegevens waaruit blijkt dat Louwes op 20 juli 1999 een GSM gesprek voerde waarbij een GSM mast over zeer lange afstand was aangestraald. De atmosferische omstandigheden op 20 juli 1999 waren vergelijkbaar met de bijzondere atmosferische omstandigheden op 23 september 1999. Daaruit blijkt dat op 20 juli 1999 door de GSM van aanvrager een verbinding tot stand is gebracht van dezelfde afstand als die van de avond van 23 september 1999 heeft plaatsgevonden.
113. Bij bekendheid hiervan, en indien deze redenering inderdaad gevolgd wordt, zou het hof derhalve hebben vrijgesproken nu daarmee vast was komen te staan dat deze technische mogelijkheid inderdaad heeft plaatsgevonden. Ook zou het hof daardoor

aan de eigen verklaring van aanvrager namelijk dat hij die avond in de omgeving van 't Harde heeft gebeld met de weduwe (en in een wegversmalling was geraakt in die omgeving, welke wegversmalling niet op het nieuws bekend was gemaakt) een andere waardering hebben gegeven zodanig dat men niet tot veroordeling was gekomen.

114. Belangwekkend is dat dhr. Meijer in paragraaf 11 van deze bijlage vaststelt dat hij dit pas zeer recentelijk heeft geconstateerd alsmede dat deze *“zeer relevante informatie niet in beide processen verbaal (van verhoor van Louwes in november 1999; opmerking GJK) zijn opgenomen....”*.
115. Het kan niet ontkend worden dat deze informatie destijds niet bekend was bij het hof, het hof hiermee bij de weerlegging van dit essentiële verweer van aanvrager (dat zou hebben geleid tot vrijspraak bij aanvaarding daarvan) geen rekening heeft gehouden, terwijl bovendien justitie nimmer heeft prijsgegeven dat men over bewijs beschikte dat Louwes op 20 juli 1999 een dergelijk lange afstand gesprek voerde met zijn GSM. Het feit dat de politie in 1999 al wist van het bestaan van een telefoonverbinding over lange afstand door aanvrager, twee maanden voor het delict, zou ook voor de deskundigen Brussaard en Jondral een nieuw gegeven zijn geweest dat hen tot een ander oordeel zou hebben gebracht.
116. Van belang is voorts dat deze gegevens die door de politie aan de heer Louwes tijdens zijn verhoren zijn voorgehouden, evenmin aan de deskundigen zijn voorgelegd c.q. bekend waren die destijds door het hof omtrent dit onderwerp zijn gehoord.
117. Geconcludeerd kan dan ook worden dat de rapportage van CIS en de aanvulling van dhr. Meijer gehecht aan deze reactie, nieuwe feiten en omstandigheden bevat die het hof niet bekend waren en tot vrijspraak zouden hebben geleid.

XI Nieuwe feiten ten aanzien van de blouse: nieuw onderzoek door deskundige Biemans naar aanleiding Conclusie AG

118. Onder 11.4.1 bespreekt de AG het ingebrachte rapport van mevr. I. Biemans.

119. Ten eerste stelt de AG onder 11.4.3. dat van de deskundigheid van mevr. Biemans niets zou zijn gebleken. Gelet op de duidelijke referentie naar haar deskundigheid in het rapport (zie ook 11.4.1 van de Conclusie) kan hierover in redelijkheid geen twijfel bestaan; zij is al sinds dertig jaar gespecialiseerd in het be- en verwerken van textielproducten en heeft als zodanig ook meerdere opleidingen genoten in de jaren 1985-1990. Dit aspect in de Conclusie mist dus feitelijke grondslag.
120. Ik herinner mij dat in de Puttense Moordzaak die in 2002 door het hof Leeuwarden werd behandeld, de textiel/vezeldeskundige door het hof Leeuwarden werd gehoord. Op vragen van de verdediging bleek dat deze vrouwelijke deskundige slechts een interne opleiding had genoten binnen het NFI van enkele weken om vervolgens te gaan meelopen op de afdeling die zich binnen het NFI bezig hield met deze materie en al doende door middel van ervaring kon uitgroeien tot een “deskundige” binnen het NFI.
121. Hieruit volgt al dat dit soort deskundigheden ook op grond van ervaring kennelijk kan bestaan. Dit laatste geldt overigens niet voor deskundige Biemans want zij heeft, als gezegd, een specifieke opleiding hierin genoten, te weten:
- a) 1985 – 1987 : Mode en Kleding inclusief DeTex (textielwarenkennis)
De Windroos Rotterdam
 - b) 1987 – 1990 : Lerarenopleiding Tekenen, Textiele Werkvormen & Handvaardigheid ZWN Delft / HR&O Rotterdam
122. Op de tweede plaats merkt de AG op in het rapport geen bewijs te zien voor het feit dat de bevinding van het NFI op een vergissing berust, de bolletjesstructuur van het vest kan worden uitgesloten als veroorzaker en “onvoldoende bewijs voor de aanname dat de stippen de afdrukken van een handschoen vormen”.
123. Onder 11.4.3 stelt de AG dat het hier om een aanname zou gaan die op niets meer zou zijn gebaseerd dan in beeld gebrachte en benadrukte contouren terwijl bovendien het rapport geen inzicht zou verschaffen omtrent een aantal aspecten.
124. Maar hier komt nu juist de deskundigheid van de deskundige om de hoek; deskundige Biemans heeft op grond van haar dertigjarige ervaring een gemotiveerd onderbouwd

oordeel hieromtrent gegeven welke analyse door het NFI is gemist en waarmee bovendien het hof onbekend was.

125. Aan deze schriftelijke toelichting wordt als bijlage (**productie 6**) gehecht een reactie op de Conclusie van de AG. Deskundige Biemans heeft blijkens haar aanvullend rapport van 29 maart 2007 naar aanleiding van de Conclusie van de AG nader onderzoek gedaan waarbij afdruk proeven zijn gemaakt met een handschoen welke soortgelijke afdrukken opleverde als die op de blouse zijn aangetroffen. Op grond hiervan komt zij tot een nog sterkere Conclusie vergeleken met haar eerdere rapport waarop de AG reageerde. Op grond van dit nieuwe onderzoek concludeert zij thans dat “de dader van de moord....heeft met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid handschoenen gedragen...”. (zie ook pagina 4 van dit rapport).
126. Haar rapport bevat een weergave van dit nieuwe onderzoek en een verantwoording daarvan. Het gaat hier om experimenten die nimmer eerder door het NFI in deze zin werden uitgevoerd en tevens ook de stellingen van ing. Keereweert van het NFI (rapport 19 mei 2006) weerleggen en aantonen dat de NFI bevindingen over het mes GS8 en de bolletjes structuur onjuist zijn.
127. Samengevat stelt het NFI in feite:
 - Niet aannemelijk is dat de afdruk in bloed op de blouse gemaakt is met een GS8 mes
 - de bolletjes zijn veroorzaakt door het vest
128. Beide stellingen blijken dus onjuist te zijn terwijl hier het NFI (evenals ten aanzien van de biologische sporen) geen onderzoek heeft gedaan naar een alternatieve, en zeer essentiële verklaring namelijk dat de bolletjes een afdruk zijn van handschoenen!
129. Hieruit volgt dat niet alleen het eerste rapport van deskundige Biemans maar thans zeker het tweede rapport van haar, het ernstige vermoeden wekt dat het hof zou hebben vrijgesproken. Immers de tweede hypothese van het NFI valt of staat nu juist met het vaststellen van het feit of de dader handschoenen droeg; als aannemelijk is gemaakt op grond van nieuwe gegevens dat dit laatste waarschijnlijk of hoogstwaarschijnlijk is (zie formulering deskundige Biemans) vallen de zeven

aannames van het NFI die aan de tweede hypothese ten grondslag liggen in feitelijke zin geheel weg en hebben daarmee geen enkele waarde binnen het begrip “dadersporen”. Het behoeft geen betoog dat een moordenaar die handschoenen draagt tijdens het delict geen DNA huidcellen kan achterlaten via “greepsporen”. Ook dit vormt een nieuw feit voor het argument dat de DNA sporen op de blouse van speeksel afkomstig moeten zijn.

XII Non-waarde Y chromosoom onderzoek als subsidiair verweer

130. Onder 7.8.2. stelt de AG dat de kritiek van aanvrager op het persbericht van 13 juni 2006 inzake nader Y chromosoom onderzoek hem “overtrokken voorkomt”.
131. Reeds hierboven is uiteengezet dat op dit onderzoek door aanvrager slechts in subsidiaire vorm is ingegaan (zie hoofdstuk I paragraaf 1.3 hierboven).
132. Laat ik volstaan met de volgende twee citaten uit recente publicaties van prof. De Knijff en ing. Kloosterman van het NFI op dit terrein:
- a)** “Bij het interpreteren van Y chromosoom specifieke DNA profielen moet men zich goed realiseren dat de verkregen Y-specifieke profielen verre van individuspecifiek zijn. Immers, alle in de mannelijke lijn verwante familieleden zullen hetzelfde Y-profiel als de verdachte bezitten. Bovendien zal ook een aantal niet aan de verdachte verwante mannen bij toeval hetzelfde profiel hebben”⁷
- b)** “Een Y-STR profiel mag eenvoudig te bepalen zijn, de interpretatie en rapportage van een vergelijkend Y-STR onderzoek is uiterst complex...Ook om een andere reden kunnen twee niet gerelateerde mannen bij toeval een identiek Y-STR profiel hebben. Dit heeft te maken met het feit dat de Y-STR niet altijd geheel onveranderd van vader naar zoon worden doorgegeven....Eigen onderzoek aan Nederlandse mannen heeft laten zien dat de kans hierop (twee mannelijke nakomelingen van twee oervaders hebben eenzelfde Y-STR DNA-profiel) ergens tussen de 1% en 0,1% ligt bij een een tien-kenmerken Y-STR DNA-profiel.”⁸ Hiernaast beschrijft prof. de Knijff nog een

⁷ Zie Sjerps en Kloosterman, o.c. pagina 335

⁸ P. de Knijff, de bijzondere aspecten van Y chromosomaal en mitochondriaal forensisch DNA-onderzoek, in: Het onzekere bewijs, o.c. pagina 346

drietal andere factoren waaruit volgt dat het Y-STR profielonderzoek geen enkele bewijsrechtelijke betekenis toekomt.

133. Hieruit volgt dat het subsidiaire argument van aanvrager versterkt dat de resultaten van het oriënterend vooronderzoek voor hem ontlastend zijn en niet belastend in de zin dat bovengenoemd onderzoek hem kan worden tegengeworpen ter weerlegging van de nova die zijn gepresenteerd in de hoofdstukken IV t/m VIII van het inleidend herzieningsverzoek.

XIII Ad rapport oriënterend vooronderzoek

134. In de punten 7.1.1. ev. gaat de Conclusie in op het eindrapport oriënterend vooronderzoek. De AG stelt dat het onvoldoende is als nieuw aangedragen materiaal alleen wijst op hiaten en onduidelijkheden in het opsporingsonderzoek. In het herzieningsverzoek is echter aangetoond dat het om meer gaat dan hiaten.
135. Ten eerste miskent de AG hier wederom de reden waarom de verdediging naar dit rapport verwijst. Anders dan in de punten 7.6.2., 7.7.7. en 7.8.2 van de Conclusie wordt gesteld, is de verwijzing naar het eindrapport niet bedoeld en gepresenteerd om dit als novum sec te beschouwen; de verdediging heeft nu juist omstandig uitgelegd dat dit eindrapport niet kan dienen ter weerlegging van de reeds in de hoofdstukken IV t/m VIII gepresenteerde nova. Immers de AG had de resultaten van dit eindrapport zelf kunnen inbrengen (en heeft dit deels ook gedaan) om daarmee het herzieningsverzoek te bekritisieren. De verdediging zegt in feite: als u, AG, of Hoge Raad mocht oordelen dat de Deventer moordzaak toch immers is onderzocht door het College, meent de verdediging voor die situatie te kunnen zeggen dat dit onderzoek onjuist en onvolledig is en daarom niets zegt over de validiteit van onze nova”.
136. Dit is in feite dus de primaire bedoeling van de verwijzing naar dit eindrapport. Het toeval wil echter dat dit eindrapport wel degelijk een scala aan voor aanvrager ontlastende gegevens bevat en ook nieuwe gegevens van het NFI, zo zagen wij.
137. Op de tweede plaats blijkt namelijk ook als het gaat om het zo geheten tactisch bewijs nieuwe feiten zich aan te dienen die het hof niet bekend waren en zouden hebben

geleid tot vrijspraak. De AG miskent in zijn reactie de kracht van de volgende aspecten:

- a) het onjuiste alibi dat tot tweemaal toe onjuist is gebleken; eerst beweerde de vriendin van MdJ dat zij vanaf 16:30 uur met MdJ thuis waren geweest. Toen dat door telefoongegevens onhoudbaar bleek beweerde zij vervolgens dat zij voor 20:00 uur in de Soos te Deventer kwam waar MdJ al aanwezig zou zijn. Nu blijkt uit telefoongegevens dat zij die avond rond 20:20 uur nog vanuit haar huis heeft gebeld. Ook dit tweede alibi blijkt dus ondeugdelijk. Het belang hiervan is evident; de OvJ mr. Duits gaf in haar requisitoir van februari 2000 bij de rechtbank in de zaak van aanvrager aan dat gebleken zou zijn dat anderen allemaal een sluitend alibi hadden. Uit het tactisch journaal bleek toen echter al dat in december 1999 het onderzoeksteam al wist dat de vriendin van MdJ op dit punt onjuist had verklaard en dat MdJ om 16:30 uur thuis was geweest. MdJ had nog om 19:20 uur een telefoongesprek met haar gevoerd. Dit alles is voor het hof Den Bosch niet bekend geweest. Ook het hof Den Bosch is er namelijk van uitgegaan, bij de veroordeling van aanvrager, dat anderen zo'n sluitend alibi zouden moeten hebben gehad. Nieuw feit is absoluut dat er helemaal geen sprake was in 2004 van een dergelijk sluitend alibi, hetgeen het hof zou hebben gebracht tot een ander oordeel. Ook in het genoemde eindrapport wordt in feite erkend dat men het alibi van MdJ niet heeft kunnen bevestigen.
- b) Onjuist is dat anders dan onder punt 7.5.4. wordt gesteld door de AG dat het hof Den Bosch "de twijfelachtigheid" inzake het alibi van MdJ "...dus in zijn oordeel over het ouderschap van aanvrager heeft kunnen betrekken en klaarblijkelijk...het hof daar geen twijfel over dat ouderschap aan ontleend heeft" immers de kwestie van het ondeugdelijk alibi is nu juist niet bij het hof Den Bosch aan de orde gekomen eenvoudigweg omdat toen genoemde gegevens niet beschikbaar waren uit het eindrapport.
- c) De AG verwijst naar het handschrift onderzoek door de beweerdelijke vier proefpersonen in 2006 (zie punt 7.7.2.). Opgemerkt wordt dat deze stukken zich niet bij het eindrapport bevinden en daarover dus geen controle kan worden uitgevoerd als het gaat om de authenticiteit van deze proeven.

138. Aldus beziende levert het eindrapport wel nieuwe feiten op die het ernstige vermoeden wekken dat het hof bij bekendheid daarmee tot vrijspraak was gekomen. In feite erkent de AG dit ook onder punt 7.9.12. dat het hof bij de beoordeling van de overtuigende kracht van de bewijsmiddelen in aanmerking heeft genomen dat er geen aanwijzingen tegen derden zijn. Nu deze aanwijzingen thans wel voor liggen en niet bij het hof bekend waren is er sprake van een novum.

XIV Nader onderzoek door Hoge Raad ex. art. 460, 465 en 466 Sv.

139. Onder 12.2 verwijst de AG naar het arrest van uw Raad van 17 februari 2004⁹ stellend dat het herzieningssysteem zich niet verdraagt met het feit dat hangende de beoordeling van het herzieningsverzoek wordt verzocht om in de gelegenheid te worden gesteld nieuw onderzoek te verrichten met de kennelijke bedoeling om een en ander ter onderbouwing aan het verzoek toe te voegen.
140. In onderhavige zaak gaat het echter om een geheel andere situatie; er is veel nieuw forensisch onderzoek door het zowel het NFI zelf in 2006 als door deskundigen van de verdediging gedaan in onderhavige zaak. De resultaten van dit alles zijn reeds door de verdediging ingebracht bij het inleidend herzieningsverzoek, de drie aanvullingen daarop en ook tijdens het pleidooi op 15 november 2006. Onder deze omstandigheden is geen sprake van de situatie uit het arrest van 17 februari 2004.
141. Het verzoek van aanvrager strekt er dus niet toe om nader onderzoek te doen gebruiken voor het nog moeten onderbouwen van een herzieningsaanvraag. Integendeel, onderhavig verzoek strekt er nu juist toe om:
- a) uw Raad in staat te stellen om zelf zich te laten adviseren c.q. voor te lichten in deze complexe forensische materie nu kennelijk de AG deze materie ook anders uitlegt dan de verdediging;
 - b) de nieuwe verklaring van prof. De Knijff van 22 juni 2006 op waarde te toetsen mede gezien zijn hierbij ingebrachte aanvulling van 29 maart 2007, dit alles in het licht van het criterium dat in het Puttense Moordzaak II arrest aan de orde kwam;

⁹ HR 17 februari 2004, NJ 2004,333

- c) zich nader voor te lichten door deskundigen omtrent de vraag of de nieuwe rapporten van het NFI van 2006 (zie de herzieningshoofdstukken V en VI) inderdaad een nieuw licht in feitelijk opzicht op de tweede hypothese van het NFI werpen.
142. Nu het door de verdediging meer dan aannemelijk is gemaakt dat het in onderhavige zaak niet gaat om een loutere interpretatie kwestie omtrent reeds bij het hof bestaande “onzekerheden” (zoals de AG stelt), maar om nieuwe forensisch technische gegevens en inzichten van de zijde van het NFI zelf, is een dergelijk onderzoek door de Hoge Raad zelf gewettigd alvorens in deze belangrijke kwestie een beslissing te nemen. In alle bescheidenheid meent aanvrager dat een onafhankelijk forensisch wetenschappelijk oordeel omtrent deze vraag uw Raad kan assisteren in het beoordelen van deze vraag.
143. Daartoe zouden de navolgende deskundigen kunnen worden gehoord door de AG reeds voorgestelde raadsheer-commissaris:
- a) Dr. Kenny, reeds voorgesteld in het inleidend herzieningsverzoek; dr. Kenny kan met name worden gehoord over de vraag of op grond van al deze nieuwe gegevens zij van oordeel is dat voor de tweede hypothese thans geen basis meer bestaat en dit thans dient te worden heroverwogen.
 - b) Prof. de Knijff, reeds voorgesteld in het inleidend herzieningsverzoek, met name over de inhoud van zijn nieuwe verklaring van 29 maart 2007 die in reactie op de Conclusie van de AG is geschreven.
 - c) Dhr. Meijer omtrent zijn nieuwe bevindingen inzake de radiopropagatie en implicaties hiervan alsmede zijn onderzoek in verband met het gesprek van 20 juli 1999 en de gevolgen daarvoor voor de locatie van het telefoongesprek d.d. 23 september 1999.
 - d) Mevr. I. Biemans omtrent haar nieuwe onderzoek en conclusies.
 - e) Naast dhr. H, ook dhr. S inzake de uitspraken van MdJ een dag na de moord op de weduwe. Dhr. S. kan worden gehoord over datgene wat dhr. R. hem reeds in 1999 vertelde over de daderwetenschap van MdJ. Hierbij dient bedacht te worden dat de bevinding uit het NFI van februari 2000 (zie punt 7.9.3.-7.9.5. Conclusie) omtrent de zeven beschadigingen in de

blouse, onbekend zijn gebleven bij het publiek! Reeds hierom zijn al voornoemde getuigenissen van dhr. H. en S. een volwaardig novum.

XV Conclusies: de non-validiteit van de waarschijnlijkheidsuitspraken van het NFI

144 Deze herzieningsprocedure heeft onomstotelijk aangetoond, wat het hof in 2004 onbekend was, dat:

- a. Er is geen test waardoor vastgesteld kan worden of een DNA spoor op een textiel drager afkomstig is van een <1µl microdruppel speeksel of van het aanraken met een deel van de huid.
- b. Ook als iemand met blote handen een kledingstuk vastpakt is de kans klein dat er bruikbare DNA sporen achtergelaten worden.
- c. Het direct of indirect overdragen van DNA sporen van de ene textiel drager naar een andere textiel drager gaat relatief gemakkelijker dan rechtstreekse overdracht van huidcellen door aanraking met de blote huid, daarom dient er zeer voorzichtig met kledingstukken te worden omgegaan om te voorkomen dat DNA ongewenst wordt overgedragen of zich verder verspreid.
- d. De hoeveelheid DNA op de blouse dat aan aanvrager wordt toegeschreven is blijkens de nieuw ingebrachte piekprofielen minimaal te achten en kan op grond van deze nieuwe onderzoeksgegevens eenvoudig worden verklaard door speekseloverdracht tijdens normaal zakelijk contact.
- e. Op grond van nieuwe feiten is voorts aangetoond dat de crimescope onderzoeken (bedoeld om de tweede hypothese te onderbouwen) op grond waarvan het hof, na het horen van ing. Eikelenboom, tot veroordeling kwam, onvolledig zijn geweest althans de resultaten hiervan op een onjuiste en onvolledige wijze aan het hof zijn voorgelegd.

- f. Als een blouse vier jaar lang driedubbel gevouwen in een A4 envelop is bewaard dan zegt de plaats waar DNA sporen na vier jaar worden gevonden weinig meer over de plaats waar ze zich vier jaar daarvoor op de blouse hebben bevonden.
 - g. Als een blouse vochtig in een zak is gestopt en daar enkele weken in is gebleven en daarna de DNA sporen op diverse plaatsen op de blouse worden gevonden zegt het niets over de plaatsen waar dit DNA zich vooraf heeft bevonden.
 - h. Als een blouse zowel normaal als binnenste buiten op een paspop wordt gezet dan bestaat er het gevaar dat op die manier DNA sporen op een andere plek terechtkomen dan waar het oorspronkelijk aanwezig was.
 - i. Na het aantreffen van het lichaam van het slachtoffer, zo is in deze herzieningsprocedure op grond van nieuwe feiten aangetoond, zijn er diverse nieuwe vlekken op de blouse bijgekomen die op de PD met zekerheid nog niet aanwezig waren.
 - j. Nu met aan zekerheidgrenzende waarschijnlijkheid is aangetoond dat de moordenaar van het slachtoffer handschoenen heeft gedragen, en dit op grond van nieuwe feiten (die het hof niet bekend waren) is vastgesteld, had het hof ook hierom vrijgesproken nu dit de tweede hypothese geheel opzij zet.
- 145 Ieder van voornoemde vaststellingen vormen nieuwe feiten die het hof tot vrijspraak had gebracht in het licht van de bewijsconstructie.
- 146 Op grond van de nieuwe feiten die bij revisie zijn gepresenteerd, voor een groot deel afkomstig van het NFI zelf, kan worden gezegd dat de waarschijnlijkheidsconclusie van het NFI uit 2003/2004 inzake de tweede hypothese, op grond van onjuiste en onvolledige informaties is getrokken.
- 147 De wijze waarop de deskundige(n) van het NFI dit destijds aan het hof voorlegde zou met de feiten van 2007 (zie ook het recente jaarverslag NFI op pagina 3; zie hierboven; **productie 3**), in 2004 niet tot veroordeling hebben geleid. De kritiek binnen de wetenschappelijke wereld op dit soort waarschijnlijkheidsuitspraken ziet nu

juist ook op het feit dat een deskundige wel in staat is om aan te geven hoe waarschijnlijk het is dat een resultaat is zoals het is “....*maar dat zijn kennis hem niet in staat stelt om....uitspraken te doen over de waarschijnlijkheid van een hypothese over de oorsprong van dat spoor*”.¹⁰

- 148 Daarmee is in feite alles gezegd over de non-validiteit van de uitspraken van het NFI in 2004 over de waarschijnlijkheid van de tweede hypothese. Gebaseerd op de nieuwe gegevens dient dit te leiden tot herziening.
- 149 Aanvrager zelf heeft uitdrukkelijk verzocht zijn eigen commentaar op de Conclusie van de AG te mogen hechten aan deze reactie hetgeen bij deze wordt gedaan door middel van **productie 7**.

Amsterdam, 2 april 2007

G.J. Knoops

¹⁰ Zie hiervoor A.P.A Broeders, individualisatie in de traditionele criminalistiek, in: het onzekere bewijs, o.c. pagina 60-61.